

ცოდვილისა ღმრთისაჲში.

თქუელი

თ-დი გ. ავჯლიძევილისაჲნი.

გამოცემა

ალექსანდრე ეპისკოპოსისა.

თბილისი

ექვთიმე სულაძის სტამბა.

1884

სოფილისა ღმრთისადმი.

თქული

თ-ღი გ. ავალიშვილისაგან.

გამოცემა

აღექსანდრე უბისკოპოსისა.

თბილისი

ექვთიმე სულაძის სტამბა.

1884

11479

Дозвол. цензурою, Тифлисъ 15-го Августа 1884 г.

შინადაკანი

გვერდი

	წინასიტყვაობა	I—IV.
I	კმა ცოდვილისა ღმრთისადმი	1.
II	ყოველად წმიდისა ღმრთის მშობლისადმი.	23.
III	წმ. მთავარ-ანგელოსისა მიხეილისადმი.	29.
IV	წმ. მთავარ-ანგელოსისა გაბრიელისადმი.	31.
V	წმ. მთ. ანგელოსისა რაჭაილისადმი.	33.
VI	წმ. მთ. ანგ. ურილიისადმი	35.
VII	წმ. მთ. ან. სელაქიილისადმი	37.
VIII	წმ. მთ. ანგ. იელუდიილისადმი	39.
IX	წმ. მთ. ან. კარასიილისადმი	41.
X	წმ. ანგელოსისა მთარეკელისადმი	43.
XI	ყოველთა წმიდათა ანგელოსთა და სხვათა უსხეულთა ზეცისა ძალთადმი	45.
XII	წმ. წინასწარმეტ. და წინა მშობებდისა და ნათლის-მცემლისა იოანესადმი	47.
XIII	წმ. თავთა მოციქულთა პეტრესა, პავლე-სა და ყოველთა წმიდათა მოციქულთადმი.	53.
XIV	წმ. პირველ-მოწამეისა სტეფანეისა და სხვათა ყოველთა წმიდ. მოციქულთადმი..	57.
XV	წმ. დიდებულისა, დიდისა მოწამისა გიორგისადმი	60.
XVI	წმ. ღირსისა დედისა ჩუზნისა და მოციქულთა ჭსწორისა ნინა ქართველთა განმანათლებულისადმი	63.
XVII	წმ. მამისა ჩუზნისა და სოფლის განმანათლებულისა იერარხისა დიდისა კასილისადმი	67.

XVIII	წმ. მამის ჩუქნის და სოფლის განმ. იერ-არხისა გრიგორი ღმრთის-მეტყუელისა- სადმი.	69.
XIX	წმ. მამის ქუენის და სოფ. განმ. იერ-არ- ხისა იოანე ოქროპირისადმი.	71.
XX	ერთად სამთა მათ სოფლისა განმ. წმ. იერ- არხთა დიდის ვასილისა, გრიგორი ღმრთის- მეტყუელისა და იოანე ოქროპირისადმი	73.
XXI	წმ. მამის ჩუქნის და საკვირველთ-მმოქ- მედის ნიკოლოზისადმი.	75.
XXII	მთხვეული ყოველთა ნამყოთა და აწმყო- თადმი.	76.
	ლექსთაკონა.	I—VI.

წინასიტყვაობა

მეთვრამეტე საუკუნის ბოლოს საელჩოდ წარიგზავნენ * მეფე გიორგი მეცამეტისაგან შეტყობურდს, ზაკლე იმპერატორთან, რამდენიმე წარჩინებულნი პირნი, რომელთ შორის იყო ამ ქმნილების ავტორიც, თავადი გიორგი ავალიშვილი, ცოლის-ძმა გაბრიელ ჭავჭავაძისა.

დიდი, აღუსრცელი შთაბეჭდილება მოუხდენია ამ ელჩობის დროს თ. ავალიშვილის ნამოქმედარს მისსაკუცხოვრების სულიერს მხარეზე... ჩვენს წინ მდებარე თხზულების რამდენიმე ადგილს იგი მწარედ ჭკოდებს, კენესით მოსთქვამს... თავის ცხოვრებისას, რომელსაც შედეგად გამოუწვევია ნიჭის ბეჭედ-დაკრული, გრძნობით და პოეტურ სატყებებით მდიდარი «ნმაჲ ცოდვილისა ღმრთისადმი», იამბიგოდ თქმული 1838 (ჩუღწ) წელსა, მოსკოვსა შინა»

* საინტერესო ცნობები მოჰყავს პლ. იოსელიანს «მეფე გიორგი მე-XIII ცხოვრებაში» (გვ. 78) თ. ბარბაღე ნერსეულიძის სიტყვით იმაზედ, თუ რამ დააჩქარა მეფე მოხსენებულის საელჩოს გაგზავნისათვის:

«როდესაც მეფე ირაკლი გადაიცვალა, მაშინვე უბრძანა მეფემ გიორგიმ თავის საყვარელ ალექსანდრე ემიკ-ალა-ბაშს (ღენერალ-ადიუტანტს) მაყაშვილს: «მაგიდა (სტოლი) დადგი, ქაღალდი, საწერ-კალამი გვერდო მოუდგი და ყველამ ხელი მოაწეროს ჩემს მეფობაზედ!» და მერმედ მრისხანედ შეუძანა: «ვინც არ მოაწეროს, კარგად დაისწავლე და არ დამალო!» ყვე-

ამ ქმნილების გამოცემით პატრიუტებულმა ყოვლად-სამღვდელო ალექსანდრემ, ეპისკოპოსმა გორისამ, ქორეპისკოპოსმა საქართველომსამ და გამგემ გუჩიის ეპარქიისამან, შესძინა ჩვენს საღვთისმეტყველო მწიგნობრობას, დიად მდიდაჩს ხელთ-ნაწერებით, მკვამ ერთობ ღარიბს დასტამბულებით, — კიდევ ერთი დაუტყნობელი უარდი, ჩვენს საღვთისმეტყველო პოეზიის წაღვოტში ხელოკან-ოსტატისგან ნიჭიერად მონაგარებული. უმთავრესნი ღირსებანი ამ თორმეტ-მარტოლოკანის, პლასტიკის მსრივ უნაყოფლო იამბიკოთი დაწერილის ქმნილებისა არის ის ძალ-დაუტანებელი, ცხოველი და უსადო გრძნობა, ის უსვად მოოჭვილნი პოეტურნი სატებანი და შედაჩებანი, და ბოლოს, ის სოკან მარტივი და თავმდაბალი, სოკან თამამი და ასოკანი კილო, რომლებითაც თავიდაც ბოლომდე გამსჭვალულია მისი ყოველივე ჭიბნი, ყოველივე სანა, ყოველი ტაქში.

ჩემის აზრით, ყოველის ჭეშმარიტის ქრისტანე ქართველისათვის ეს ქმნილება გასდება მისს უბით სატარებელ წიგნად. იგი მას სულს გაუმსნეკებს, გულს

ლამ ხელი მოაწერა. » «... ძმები მტრობდენ (მეფე გიორგის), რადგანაც ერთის დედის შვილები არ იყვნენ ამისთვის (?!). მირიან ბატონის შვილიმან მოინდომა, რომ მეფე გიორგი მეფობიდან გამოიყვანოს და თავისი ძმა იულონ დასვას მეფედა. დარეფან დედოფალს სთხოვა შვილმა მირიანმა, რომ კახეთში უნდა წამობრძანდეთო, იქ უნდა გავამეთოლო იულონ, და გიორგი დავითხოვოთო. დედოფალი არ ეთანმა და არ წაჰყვა. ეს შეიტყო მეფემ და ბრძანა: «მე რომ ვარო და ისე მტრობენო, ჩემს შვილებს სულ დახოცენო!» დასწერა პავლე ხელმწისთვსთან და «მთართო» ქართლი და კახეთი, და როგორც ეწერა, ეს ყველას ცნობილი აქვს. გაატანა ეს წიგნი გარსევან ჭავჭავაძესა, ელიაზარ თულაგანდი შვილსა და გიორგი ავალი შვილსა. »

აუტოკრებს ქრისტიანებრივი სათნოებითა და ღმობიერებით, დაუტებობს გრძნობას და სუელიქს საზრდოს მისცემს მისს კაცთ-მოყვარეობის განზრახვასა და წადილს... ამისთანა ნაწარმოებნი საუკეთესო გამამტკიცებელია საღეს-ში ქრისტეს ნამდვილი მცნებისა...

ქრისტეს მცნება ჩვენში თუ გვლავ არ განცსოკელ-და, ისე ვერ აღდგინდება სნეობაცა... ეს კარგად ესმო-დათ ჩვენთ წინაპარებს, და—მეწმუნეთ—ჩვენი ქვეყანა სპარსელთა, ოსმალთა და ლეკთაგან განადგურებული იქ-მნებოდა, თუ რომ ქრისტეს მცნება, საწმუნოება და ზნეობა არ ყოფილიყო ჩვენს ფარ-სრმლად მათ წინა-აღმდეგ... ამიტომაც საჭიროა, წარმატების ბიჯის წარსადგმელად ცხოვრებაში (ყოველთა კეთილთა საქ-მეთა შინა) კვლავ დავდგეთ ამ გზაზედ, გვლავ ვიგუ-ლოთ ღამზრად ქრისტეს მცნება მისის შეუბღალავის სი-წმიდით, ავალოქმინოთ სამეცნიერო ლიტერატურა და მასთანავე სასუელიერო მწიგნობრობაც...

აი, ამისთვის ეგებება სიამოვნებით ჩვენი მოწინა-ვე საზოგადოება ჩვენში წიგნთა გამოცემის გახშირებას, და ამიტომაც არის საგულისხმირო დაბეჭდვა ისეთის ადგილ-საკითხავის და ღირსებით შემკულის ქმნილებისა, როგოქრიცაა მკითხველის თვალთ წინ მღებაჩე წიგნი.

ეს თსწულება დაიბეჭდა თვით ავტორის სელთ-ნაწიერ ეგზემპლიაროდამ, რომელიც კუთვნის «ქართველთ შო-რის წერა-კითხვის გამავრცელებელ საზოგადოე-ბის» ბიბლიოთეკას. ბეჭდვის დროს მე დავიცევი ავ-ტორის თავისებური მართლწერა, თვინიერ დასასვენებელი ნიშნებისა, რომელნიც სრულიად უნდა შემესწოქებინა,

და მღვდრობითი სქესის სასკელებისა და მათი მოქმედების და კითხვების აღმნიშვნელ წმინების და ზედშესრული სასკელების რუსულ დაბოლოებათა (მაგ. ღვთის - მობოლად მიფლობელა, დაწესობელა და სსკ.), რომელნიც ერთობ შორავენ ქართული ენის ხასიათს, და ამიტომაც შეკცვალე ქართული გრამმატ. უსქესო დაბოლოებაზე; გარდა ამისა საჭიროდ დაინახე ამ თხზულების კითხვის გასადავილებლად შემედგინა მოკლე ლექსთაკონა, რომელსაც მკითხველი ამ წიგნის ბოლოში იხილავს. წ. კ. გ. ს. ბიბლიოთეკაშივე არის თ. გიორგი ავალიშვილისვე საზატორნაღვაწი, მისივე ხელით ნაწერი «მგზავრობა მბილიოსით იერუსალიმისადმი საბერძნეთსა ზედა, და უკუნ ქცევამ იერუსალიმით მბილიოსისადმივე კიპრის ჭალაგისა, მცირისა აზიისა და ანატოლის ძლით». ეს მგზავრობა შესდგება ორის ერთად შეკრულის უზარ-მზარის ტომისაგან და შეიცავს სამსაოდე გვერდს დიდი ჭორმატისას (in-4).

სხვა ნაწერები ან თარგმანნი აქვს, თუ არა თ. გ. ავალიშვილს ჯერ-ჯერობით დაბეჯითებით ვერ გავიგე, თუ მცა ზღ. იოსელიანნი ეჭვ-მიუგარებელი კილოთი გვეუბნება «გიორგი XIII ცხოვრებაში», რომ თ. გ. ავალიშვილი იყო ავადმომღები რუსულითა ქართულად წიგნთა მრავალთა.

ილია ჭყონია.

თბილისი, 17 მარამო.

1884 წ.

სოდვილისა ღმრთისადმი.

სახელითა მამისათა, და ძისათა, და სულისა წმიდისათა. ამინ.

ა.

ოვედინ სულო, შემოვირდოთ გონება,
მოვიგოთ ღმრთისა გულსა შიშის ქონება,
ძეჲს დაესცეთ სოფლის საკივი და მონება;
შეუფრდეთ შუალს, ნუ გვექმნების ყოენება,
და ეჰსთხოვოთ მჰხოლოდ საუკუნო ცხოფ-
რება.

ბ.

ბულ-კურვით ლოცვა არს კიბე ზეცად მყუანი,
ძასა ცათასა უბრკოლებლად აღმყუანი!
სინანულითა შეემუსროთ ცოდუათ მთანი,
მის ძლით შევიქმნეთ კეთილთ ანგელოსთ მგუანი,
და ნუმც-გვექმნების სხუა ჰაზრი, სხუა საგანი.

გ.

ზანთიად გესმეს მეუფეო და ღმერთო,
ჰმისა ჩუჰნისა, სამ-ბუამოვანო შერთო,
სინანულისებრ, შენთ მონათ შეგვაერთო,
შემცაგვეწიეო, მოგვეცე, არ წაგვერთო,
მოგეჰხედო ჩუჰნცა, შეგვიწყნარ-შეგვიერთო.

დ.

მითარცა მიხედვ ავაზაკსა კეთილსა,
ხოლო ჩუჲსნ, შენგან ბრალთა-ძლით განკუტბთილსა,
ნუ მიგვეცემ საჭმლად ჯოჯოხეთის მატლ-მლილსა,
პრამედ ღირს-გუყავ «მომიხსენეს» თქმის წილსა,
შფალო ლმერთო, შენს სუფევს ადგილსა.

ე.

მინა ვიწყო მე, ჩემთა ცოდუთა გლოვად,
შრიცხუტლობით ვერ შემძლებელმან კსოვად,
რომლისათვისცა მოფიელტი შენდა თხოვად,
ცე, ლმერთო ჩემო! რათა ვიყო მათ მპოვად,
და მათთ განმბანად, ცრემლთა ლუარებრივ მთოვად.

ვ.

ვერ ესწორვიან რიცხვთ ქვშანი ზღუათა,
ვერცა სიმრავლით—ცუარნი წვმიისა ცათა,
ვერცა ფოთელნი—სრულად ქტსუნისა ხეთა,
ვერცა შეწონვით—სიმძიმენი მთა კლდეთა,
რომელთაც მიჰკშეს კარნი ზეცისა ბჰეთა.

ზ.

შეგვიწყალენ ჩუჲსნ, იესო, ძეო ლმრთისა,
მინადგან შენ ხარ მამა მოწყალეებისა,
ნუგეში ცოდვლით, უფსკრული სიმდაბლისა,
ღამკსნელი წყევის, მნიჰები ცხოვრებისა,
და შენდა მევერთა განმგრძობი ღზინებისა!

თ.

ნუმცა ვილოცავთ მჰსგავს ფარისევლისა
წინაშე ლმრთისა, თავის მდიდებელისა,
ცე, სულო ჩემო, თვის ძმის მკიცხუტლისა,
მდაბლის მეზუტრეს, ცუდად განმკითხუტლისა,
ლმერთო, მიღზინე «მე ცოდვლის» მთქმელისა!

თ.

ბარნა მიებაძოთ მკერდსა ზედა მცემელსა,
 სოდუათა თვსთა ოკრვით წარმომცემელსა;
 მჰსთხოვოთ შუალსა, ეშმაკთა დამცემელსა,
 შენდობა ბრალთა, სხოვრების მომცემელსა,
 მონანულთ სმენად აღთქმის გამომცემელსა.

ა.

აღაჰხუტუნ ჩემნი ბაგენი ლმერთო ღიღო,
 სულ-გრძელო, ტკბილო, სახიერო და შშვლო!
 რათა დიდების მეტყუტსლებით გადილო,
 სარწმუნოებით გეახლო, არა გრიდო,
 მარად გმონო და მით ვიქო, მით ვიდიდო.

აბ.

შენ მხოლოს ლმერთსა და ჰეშმარიტებასა,
 შეგწირავ ქმნული მადლობას, დიდებასა;
 შენდა აღვაფლენ სულთქმითა ვედრებასა,
 თანად ცოდუათა ჩემთა აღსარებასა,
 რათა არ მარცხუნა შენს სამსჰჯავროს-კრებასა

აბ.

ხოლო შენ, შფროს ჰოვლად-წმიდაო სულო,
 მამისა და ძის თანა-ჰსწორო და სრულო,
 მაჰსწავე, ესე თუ ვითარ აღვასრულო,
 რომელ ცხოვრება სიწმინდით განვასრულო,
 და სრბაჲ ჩემი შენდამი დავასრულო?!

აგ.

ჲე, არსებაო, შოკუნოვ, შმალლესო,
 დაუსაბამო, ლმერთო ლმერთთ შალრესო!
 მისმინე ცოდვლს, მკმობელსა შენდა დღესო,
 რამეთუ ბრალნი საფლავად არა მყუტსო,
 ზლოც მომიტევო, შენს მარჯუნით დამაწესო.

იღ.

შემქმენ რა არსად, ხატად შენად ნიეთითა,
შემხილევ მიწა საღმრთოჲსა თითითა,
ღამბადე კაცად, შემამკვე სიწმინდითა,
ჰშთამბერვე სული, რათა ცხოვლად ველიდითა,
ბარნა, დავეცი მრავალთ ცოდუათ ტვრთითა!

იე.

შენ ხარ ღამბადი ცათა და ქუტყანისა,
ხილულთ-უხილავ და ყოვლისა ტანისა,
ბანმგრძობი ჩემის ესთა გრძლად წელთ-ხანისა!
ღირს-მყავ მართალთან ქონებად სავანისა,
ღამიკსენ ტყუტჲ კელთავან სატანისა!

ივ.

შობითგან ჩემით დავემონე ვნებათა,
პრა-რად ვრაცხდი საღმრთოთა შენთ მცნებათა,
სურვლით ვერჩიდი მაცდურისა ნებათა,
ჩემად ღამნთქმელად ვჰყოფდი მისთა თნებათა,
ღა ესრედ ვეჯმენ სამოთხისა შუტბათა.

იზ.

ჰოველთა ნაშუთა ცოდვთა აღვემატე,
მე უბადრუკმან სულის კლუას მისი ვმატე,
პენემ კეთილი ბრმოზილმან ვერ განემარტე,
შენ მიდიდსულე და დღენი უხვად მმატე,
ხოლო მე კუალად ვჰსჰამე კაწახი მწკალტე.

იწ.

ღმერთო, ღმერთო, ცათ და ქუტყანის მჰყრობელო,
მრთ-ღმრთაებითა ამაოდ-ღმერთთ მკმობელო,
ბულის საუნჯეთ დაფარულთა მცნობელო,
შენდა შევერდომილთ სიხარულით მტკობელო,
შენ თაყუანის გცემ მამავ, ჰოვლის-მფლობელო!

ით.

აღესილი ცოდვთ მოვსრბი შენდა მეცა,
 შინა მეზუტარეთ და ცოდვლთ წილი მეცა,
 მბლალე ბილწებით ქუტყანაჲ და ზეცა,
 ბოროტს შევეყავე, კეთილი სრულად ვჰგმეცა,
 ბარნა, ვაჲმე, ოდეს მარცხენით ვჰსდგეცა!

ბ.

შუროს მცოდველი მეძვს და მანასესა,
 უწყალოს მდიდრის მაგალითთ აღმავსესა,
 მარადის გგმობდი შენ, მრავალ-საფასესა,
 სიტყვთ და საქმით, ყოველთვის და აწცა ღღესა,
 და ესრედ ამათ დამცეს, დამანასესა.

ბა.

ღავემონე რა ბოროტთა გულის თქმათა,
 არღა ვისმენდი შენთა მამობითთ კმათა:
 მჰყოფდი ცოდუთა უმრავლეს თავის თმათა,
 მერა ვჰხედვდი ეშმაკთა კნარცუთა ღრმათა,
 საღაც ჰშთამაგდეს ბელზებულისა ძმათა.

ბბ.

მუნით ვღალადებ, მწარედ ცრემლით მგოდები,
 რომელსა მაძევენ მძიმე ცოდვს ლოდები.
 შინაღი, ვიტყებ, უწყალად თავის მკოდები,
 ხოლო ჰკსნად ჩემად შენივე ვარ მწოდები,
 მაათუ შენგანც გამცამოვგოდები!?

ბბ.

მიყავ რა ჭაბუკ, მათნებდა მე სოფელი,
 მომწონდა მეცა მისი ცუდ-საყოფელი,
 ჩემ გონების თუალთ დამხუჭვი, დამყოფელი,
 შენ—ჩემის მამის მოხიბლვით განმყოფელი,
 ბოლოს გენიის ცეცხლითა კმა-მყოფელი.

კდ.

შემცდარსა მომცნა სოფელმან სიმდიდრედა
 სიძუთა, მრუშება, სხუანი სიბილწედა;
 შუცვა, წამება, ცრუსენით წარმოჰსდენდა,
 სიტყუანი უქმნი, ბაგეთგან გამომჰსდენდა,
 წარმწყმედი ჰაზრნი გონებით აღმომჰსდენდა...

კე.

ღღეს დამიტევა მან მოკუცი, მჰკეკოვანი,
 ტვრთული ცოდვთ, გლახაკი, მწირ-მკლოვანი,
 რომელსაც მიეჰსტირ, რეცა ძუძუთ მწოვანი,
 თვსსა გამომხრდელს უსიტყუტლად მჰკმოვანი,
 ბარნა კლად შენდა აქამომდე მყოვანი.

კვ.

შეკჰმენ თუმცა მისმიერ განგდებულო,
 შილოურ, ულონო, მძორებრ გარე გდებულო,
 პეთილთ წარმწყმედი, ბოროტებით შუტუბულო,
 მასტუ შევეტრუვი, მისი ღღედმდე ხლებულო,
 მითა მას ჩემთვს უნჯი აქუნდეს დებულო.

კზ.

მეზურესამებრ, მკერდსა ზედა ცემითა
 «ღმერთო, მილხინე!» ვიტყვ ნუგეშ-ცემითა,
 მოწყალებისა კუთლავ ჩემდა მოცემითა
 სინანულს მაგე—ცრემლთა წარმოცემითა,
 აღსარების სრულად გამოცემითა.

კწ.

სამოთხეს შინა მიეც რა აღამს მცნება,
 შოვლთ ხეთ ნაყოფთა ჰამება და კმარება,
 ბარნა ერთისა განკრძალვა, არ კმარება,
 სხუტბრ თუ ჰსჰამს იგი, მუნით გაეგარება,
 შეიმოსს სიკუდილს, მიწას ეზიარება.

კთ.

შერ თავს იღუა მან მცნებულის აღსრულება,
 შინადგან აქუნდა შევასდა ღიდი თნება,
 ამას გუჟლისა რჩევსა ქმნა ენება,
 მგონებსა, რომელ შენებრ განეშტსნება,
 ჰსჯამს რა მას ხილსა—ჯოჯოხეთს ესტსნება.

ლ.

მის ჟამით ღღედმდე იყუნენ რაოდენნიცა
 უცხოთა ძმათა, თვსთ-მშობელთა მკლველნიცა,
 მჰსდღენელნი შენნი, ბრძენნი ანუ კელნიცა...
 შოველთა წარვჰკედ, ცოდვთ ვჰსტვირთე ველნიცა,
 ამას ჰსწამებენ ყოვლთ არსთა სახენიცა.

ლა.

შითარ ვიკადრო ანგელოსის კსენება,
 მდესცა იგი მფარუტლად არ მენება;
 არცა ვუსმინე მე მას ზრახუა, ქენება?
 მსთა ღიდ-მაქუნდა გონების დაბნელება,
 რომელ არ მსურდა მის მიერ განათლება!

ლებ.

მგებმან მას შინა და მღვწელ დაუცხრომელად,
 ბცოდე ურიცხუად, გყავ ჩემ-ზედა მწყრომელად,
 მატლ-ვიქმენ კაცი ზე მიწისა მძერომელად,
 ჰურად ეშმაკთა, მათგან დასათრეველად...
 მომკლველი სულის აწ ვზი მისად მგლოველად!

ლებ.

შაამე ბრმასა, წრფელის გზის დამკარგველსა,
 შაამე მეღგარს, თვსთა მტვერთ ვერ წარმგველსა,
 ბონება მიჰხდილს, ამაოდ მიძიებელსა,
 სუფევის წარმწყმედს, ჯოჯოხეთის მპოველსა,
 ევარდნილს ბნელსა, ლაბირინტოჲს ველსა!

ლდ.

ლუციჭერ გუტსლმან, წინაპართ ჩუტნთა მკლუტსლმან,
 ძაცთ ნადირობად დასაბამითუტს მღვეწელმან,
 ღამიგო საბრკე, წამითი-წამად მცუტსლმან,
 ჩემად შეპყრობად დაუძინებით მცდელმან,
 ზამაბა სრულად ბოროტმან, სისხლის მღვერელმან!

ლე.

მსრეთთა ჭირთა ვჰყევარ მე შეპყრობილი,
 რომელ მიმწარეს მღვიძარება და ძილი,
 სულ იქმნა ჩემთვს მწუხრი, ღამე და დილი,
 მაძრწუნვებს მარად ვეშვისა მის ქაღილი,
 შესაჭმად ვნებაე, ვითა ვაჰხმამ-სადილი.

ლვ.

შენ ჯერ იჩინე აღსთქმაჲ საღმრთო ჰირით,
 რომ მჰკდელსა შენდა განარინებუე ჭირით,
 აჰა, აწ გჰკადით და მისთვს შემოგტირით,
 ბეიოტენ მტერნი, ძალით, მაღლით საკვრვით,
 ბჰჰკსნენ, შუალო, ჯოჯოხეთისა მწვრით!

ლზ.

მდეს ბაბრიილ მიართუა ჰსძალს ხარება,
 სიტყუსა ღმრთისა თვის-შორის შეწყნარება,
 მიმმადლებულსა გულსა დაეზარება,
 ბანმკრთალი კმა-ჰყოფს: «ეგე ვითარ ეგება,
 ძაცი არ ვიცი, მიკვრს და მეოცრება!»

ლწ.

ძუალად უმრჩობლებს უკორცოთა მთავარსა:
 «ჰსთქუ ღმერთი ჩემთან დამკვიდრებად მზა არსა?
 უქორწინებლის, გულის-თქმათათვს მკუტდარსა,
 დაუტენელის, ცათ და ქუტყენის ტაძარსა,
 ხოლო ჩემს საშოს ყოფად დასატეევარსა?!»

ღთ.

«მეტყუ ბუნების ყოვლთა წესთა ძლევასა,
 ღმრთისა ნებითა ჩემდა მადლთ მოძლევასა,
 სიტყუათა შენთა სუნნელებად კმევასა, —
 მეყაენ მე მჰსგავსად, ვითარცა მიქმ კმევასა.
 მრწამს, შეჰსცვლის იგი ღმერთ-მამისა წყევასა!»

მ.

მუცლად გილო რა სიტყუა ღმრთისა უსძლომან,
 ძორწინებისა გამოუცდელ, უცხომან,
 ბეიშუა პირმშოჲ, მეოხებად უსწრო მან,
 უკრწნელებისა დაცუად ადვილ უძლო მან,
 მისდა მილტოლვილთ შეწყნარების უჯმომან.

მს.

სხოერების პურად შეიცხევე რა საშოსა,
 ძალწულის მუცელს მყისუჰს კორცი გემოსა!
 მდეს ღირსებით ვინც მისგან იგემოსა,
 არ მოჰკუდეს იგი და არცა იგვემოსა,
 ბარნა ვაჲმე, უღირსება მემოსა.

მზ.

მდესცა ვიქმენ წარწყმედილად ცკოვარად,
 ბესლ-მოსილ მდელოს დლით და ღამით მძოვარად,
 ჩემად ძიებად მოივლინე მპოვარად,
 ძე ძალწულისა, მტერთა შეუპოვარად
 ბვექმენ მმორბედად, არცა ერთს წუთს მყოვარად!

მგ.

შენ ხარ მწყემსი, ცკოვართა კეთილ-მმწყსელი,
 ნათელი ნათლისა, ღრუბელთა ზედა მსლუტსლი,
 სოდვთ კრულთა ბრძანებითა განმკსნელი,
 ჩემებრ ჰირვეულთ კაცთ-მოყუარებით მკსნელი,
 მკლველი სიკუდილის ჯოჯოხეთის, დამკსნელი.

მდ.

მგელი მყვირალი, მოწყლული შენის ძალით,
 ლტოლვილი ძრწოლით, ფრენითა ღია ძალით,
 მკურვალე რისხვით, ვითა ცეცხლისა ალით,
 მომიკდა ობოლს გულითა კლდეებრ სალით,
 შემიპყრა მსწრაფლად საშინელისა ბრჭალით.

მე.

ვინ განმარინებს შენსა დამტევებელსა,
 მღიდრის მამულის და ტალანტთ წარმგებელსა,
 მტუსსკნელის წყუდიადს სადგოჲის აღმგებელსა?
 ბარნა კაცისა ლმრთისთანა დამგებელსა
 შეწიენად გიწოდ, ყოველთ ცოდუათ აღმღებელსა!

მვ.

შენ უწყი, რომელ ჩემებრ მოუქცეველი,
 ბლახაკთ უწყალო, სნეულთ მიუხედველი,
 მერივთ და ობოლთა არ კელის აღმპრობელი,
 შოველთა კეთილთა თვს შორის აღმსპობელი,
 არავნ ჰგიეს თავის დამამყობელი.

მზ.

მრავალგზის აღვითქუ ვნებულმან სინანული,
 ბარნა გეცრუვე უკეთურებით სრული
 უფალსა ჩემსა, ბოროტების უფსკრული,
 არ აღვასრულე საღმრთო მცნებაჲ, სჯული,
 და განგარისხე შენ, ლმერთი და მსაჯული.

მწ.

თავით ფერკთადმდე შესვრილი ბილწებითა,
 მარადის სხუათა და სხუათ ცოდუათ წყებითა,
 მატარებ ღღეთა მე არაწმინდებითა,
 ხოლო გლოცავ შენ, ყოველითა წმიდებითა,
 მიტევო ქმნილნი ნებსით, უნებლებითა.

მთ.

შუა-მსდგომელად ვჰკმარობ შენსა მშობელსა,
 ღლე-ღამ შენდამი ჩუჰნს სარგებლად მჰკმობელსა,
 ჩემს ფიცხელს გულსა, ღმობის მახვლ-მჰსობელსა,
 ანგელოსთ მიმართ ჩემს შეწევნად მთხრობელსა,
 და ჩემთა ცოდუთ კელთ-წერილის მჰსპობელსა,

ნ.

აღეჰსძრავ ნე მისსა მეოხებას მტკიცესა,
 რათა დამიცუას და მტერს არა მიმცესა,
 რაც ბრალი მაძევს ვედრებით წარმიცესა,
 მტერი ბოროტი შერისხვთ დამიცესა,
 და სული ჩემი შენს ფერჰკთან დამიცუჰსა.

ნა.

ვითარცა ვიყავ ღლეღმდე მე შენთვის მკუდარი,
 ხოლო სოფლისთვის აწცა ცხოველად ვარი,
 მსრეთ მყავ შენად ღიდებად აღცამჰსდგარი,
 და მის ამაოს, სრულებით თან-წარმკდარი,
 რათა ვნანდე და მჰსდინდეს ცრემლთა ღუარი.

ნბ.

ბულისა წმინდის ჩემ-შორის დაბადებად,
 და სულის წრფელის მასთანვე განახლებად,
 ღირს-მყავ, შუალო, მათით შენდა ვედრებად,
 ცოდუთა ჩემთა დაჰკსნად და განქარეებად,
 შენად ღიდებად და მარად შენად ქებად.

ნგ.

აწმყოღმდე ცოდვთ დამძიმებულსა კორცსა,
 მართლ-მჰსჯავრი შენი, მიკვრს რად არ აღჰკოცსა,
 არამედ აცლის, რომ სინანული ჰყოსა.
 ღმერთო მიღხინე, რათა სულთქმითა ჰკმოსა,
 შენ შეგიყუაროს, ხოლო სოფელი ჰგმოსა.

ნდ.

ღიდება შენდა, უფალო, ლმერთო ჩუენო,
რომ ღირსს დანთქმისას, ზღუა და მიწა არ მნთქმენო,
მიზეზო ამის, მონანულთ ოკრვად მსმენო,
ძისა შენისა კჳსნად ჩუენად მომავლენო,
შემიწყალე და რისხვთ ნუ განმავლენო.

ნე.

შენ ხარ საგანი ყოველთა მისამართი,
შენდა მვედრებთა დაცემულთა აღმმართი,
მამა-მოწყალე, კეთილთადმი წარმმართი!
მე, ცოდვთ წყლულმან, შენ მკურნალსა მოგმართი,
რათა მკურნო და მომაქციეო წარმართი!

ნგ.

ძაცად-კაცადის საქმეთამებრ მიგება
ზნებავს ყოველთა, არ ვისი გაქუს რიდება.
რომელიც ცრემლით არა განიწმინდება,
და კუალად ჩემებრ ცოდვს მწკრეს იდება,
მოჰკუტდება იგი და მთლად წარიწყმიდება.

ნვ.

სიღრმით გულისათ ვლალადებთ შენდა მომართ:
ანუ დაგვიკჳ ლმერთო, შენის მოწყალეების კართ,
მრავალთ-ბრალთა ძლით მამონას ემონებულ-ვართ,
ცოდვს წუმვესა ჰმთაფლოულნი საძაგლად ვჰყართ,
და ამად შენს წინ ვჰსთხევთ მწარეთა ცრემლთა ღუართ!»

ნგ.

ზანზანათლე მე, სიმართლისა მზეოდა,
ლმერთ-კაცო, ლმერთო, სიტყუაო ლმრთის ძეოდა,
შემინდუენ ბრალნი, რადენნიც-ზე მძეოდა,
ზარეშე შენსა არ-ვნ მივს მწეოდა,
მთხოვ მოწყალეებით ბნელი განმიღლეოდა!

ნთ.

რომელმან ეცი ქანანელს შეწყალება,
 ხოლო ავაზაკს—სამოთხის კართ განლება,
 მკერდზედ მგვემელსა სამართლად განმართლება,
 მწიღოვანსა მას ანასლად განკურნება,
 და სისხლ-მდინარეს დენისა დაწყნარება,—

ჟ.

მომხედე მეცა, უფროს მათთა სნეულსა,
 ნათლით განძრკვლსა, სიბნელითა ხტყეულსა;
 ნუ მიმცემ ცოდვლს ღირსად სულსა წყევულსა,
 შეპრისხენ მძლავრსა ჩემ-ზედა მოსევულსა,
 შენისა ჯუარით დაცემულსა, ძლევულსა!

ჟა.

მოვედ ჩემ-შორის, კეთილთა საუნჯეო,
 სიბრძნისა ზღუაო, მამისა სათნოე ძეო;
 შეჰსწვ მას შინა, რაჲცა ცული ჰსძეო,
 შინადგან მის ძლით საწყალი მკურდარად ვჰძეო,
 და აღმადგინე, დიდებად შენად ზეო!

ჟბ.

მოვედ ჩემდამო, წყაროო ცხოვრებისა,
 ღირს-მყავ თავს-დებად შენთვის ნებსით-ვნებისა;
 რათა ვიყო მე მარად შენის ნებისა,
 აღმასრულებელ საღმრთოჲსა მცნებისა,
 რომლისათვისცა გულის-თქმა მიღნებისა.

ჟგ.

წინაშე შენის ჯუარის თანა-ვრდომილსა,
 ნებსით ვნებულსა, მავნებთზე არ წყრომილსა,
 ზლოც ავაზაკებრ, მომჰხედო მე ცდომილსა,

მომიკსენებდე ძალწულის წილ-ჰხედომილსა*,
შენს სასუფევოს, არ ოდეს წარჰკდომილსა.

ად.

მეც სინანული მეც მჰსგაესად ნინეველთა
და ავაზაკის, შემრცხტუნის შენს ჯუარს-მცმელთა;
აწ აღმპრობელი შენდა გონებითთ კელთა
აღმსაარებლობ ვერ პოენად შენებრ მშუტლთა,
მერცა მფარველთა, ვერც შემწეთ, ვერცა მჰხსნელთა.

აე.

აღამისიდგან კდრე დღედმდე, იესო
არუნ იპოვა, ვსაც ჰსჯული სძიესო,
რომელთ კმა შენი ყურთ ეხო, გულთა ესო,
ჩემებრ მცოდველი. ჰემარიტი ვჰსთქვ ესო,
მინადგან მაცდურთ უფროს ყოველთა მძლივესო.

აგ.

იესო ტკბილო, სოფლისა სიქადულო,
ღირს მყავ, რომ კარცი სრულიად მოვიძულო,
მონება შენი გულ-მტკიცედ განვიგულო,
შენ შეგიყუარო და სხუანი მოვიმდურო,—
ეს აღმისრულე, მჰხოლოო ტურთხევეულო!

აფ.

ნუ მიმითუალავ მე ცოდვლსა მქადველად,
ნუცა ჩემს ვედრსა ჰსცემ განბნევედ ქართ ველად,
არამედ მაგე შენს მდიდებელს ძართუტლად,
ჰყავ თუალნი ჩემნი ცრემლით დაღტობილ სუტლად,
და გული ჩემი შენს სიყუარულის მზრდელად.

* ამისთვის წარიკითეთ ცხოვრებასა შინა ყოველად-წმიდისა
ღრმის-მშობლისასა, გვერდი რ მ ა.

აღ.

იესო ღმერთო, ნათელ-სიტკბოებო, ანგელოსთ და კაცთ, და სოფლის ღიდებო, ლხინო, ნუგეშო, შენთვის ვნებულთ შტსბაო, მოჰხედე ჩემს სულს, რომელიც აწ ჰკუტდებო, და აღირსე მას. შენი მარად ქებაო.

აი.

ძრისტევე იესო, მომხედე ჭირვეულსა, ნუ დამიტევებ უკურნებლად სნეულსა, ნუცა ახარებ ჩემხედ სულსა წყევულსა, სოდჟათა მიერ წარმწყმედთა მოწუტვეულსა, შეჰპრისხენ მაღლით გველებრ ღელარჭნილ-ხტსვეულსა

ა.

ნათლის ღებასთან მოგეც რა ფიცი მტკიცე, შენ ჩემს მჰკმილაფად ანგელოსი მიმტკიცე, თუმცა ბაროტთა არლა ქმნად შემოგფიცე, ბარნა მყის მყრალი განგეხარ-განგედრიცე, მერ შეჯნანო, რაოდენ თავსა ვიცე.

აბ.

ვის არა ვნებავს სიუჟდილი ცოდვლისა, საღმრთოთ კელთაგან მსგავსად თვსად ქმნილისა, იყავნ მოწყალედ უძღებისა შეილისა, ნუ მყოფ მე ხტსდრად საუკუნო ძილისა, და ნუმცა მექმნების სიმწარე წილ ტკიბილისა.

აბ.

სულთქმა-ვედრებით დაგიმიძიებ სმენასა, ბონებით შენ და აღვამაღლებ ენასა, სხად-ყოფად ჩემ-ხედ წყალობისა ზენასა, ანგელოსისა კუტლავ ჩემდა მოვლიენასა, რომლისათურთცა ვჰყოფ შენდამი ფრენასა.

ა.გ.

შენ აღგვთქვი ჩუჲს თხოვილის აღსრულება,
 ღამრეკელისა არ განჰკდა, კართ განლება,
 მეძიებლისა შენი პოენა, შეხება,
 რომლით შერცხტება მტრისა უპოვარება,
 და ქმნული შენი კტალავ შენს მონად ეგება.

ა.დ.

მაშ შემიწე მეყავ, რომელ ენაჲ კტსრად
 ბჰეთადმი შენთა მიქცევული საგმერად,
 მაქტნდეს უკეთურს გონებათა სამღერად;
 ხოლო თუალნიცა—მიწყვიე შენდა სამხერად,
 რამეთუ ვიქმნე შვილ შენად, და არ მტერად.

ა.ე.

ნუ უკტს ჰსძლევენ ცოდუანი ჩემნი შენთა
 აღურიცხტსლთა მოწყალებათა, მოხენთა,
 ლაზარ მეგობრის და მრავალთ მკუდართ აღმჰსდგენთა,
 ძტალად ცოდვლთა წრფელთ გზათა ზედ-ღამჰსდგენთა,
 შვილ საყოფელად ღმერთ-მამისად წარმსდგენთა.

ა.ვ.

ნუ უმე არ ხარ შენ ღმერთი იგივედა,
 რომელიც ჰგებდი და მარადის ჰგიებდა;
 მისა იროდი წარწყმედად გეძიებდა,
 მინ სიყუარულის შარავანდთ გვისხივებდა,
 ხოლო ზენაჲთ ყოველთა გებრწყინავ-გემთიებდა?!

ა.ზ.

შემიწყალება მე, შენსა განმცემელსა,
 შენსა შემპყრობსა და ყვრიმალთა მცემელსა,
 ჩემის გონების შენს ფერკთან დამცემელსა,
 ბთხოვ მოტყეებას სხოვრების-მომცემელსა,
 მონანულთათჳს აღთქმის გამომცემელსა.

ღმრთისადმი

აბ.

შენდა მოსულთა ხრ გარე განძებანა,
შემნანებელთა შეილად შეწყნარებისა,
ან გელოსთ ჰსწორად მათისა კუალაე გებნა,
თანა წარმჰკადენ სმენა უმეცრებისა,
და ღირს-მყავ მეცა შენთა მადლთ წილ-რგებისა.

აბ.

სოფლისა ზღუასა აღძრეულსა კუტთებულოი,
ბრალთა სიმრავლით ფრიალ დამძიმებულოი
ნაფი ვარ, დანთქმად უფსკრულს მიახლებულოი,
სოდუათ მიერ უგანმგებლოდ გებულოი,
მისთა აბჯართა მმარინებელთ კლებულოი.

ბ.

რომელსა გერჩლა ზღუსა მძვწვარებად,
ჰბრძანე—ჰეტრემ იწყო მას-ზედ რებად,
ზანჰკვრდა მისთვს მასთან მყოფი კრებად.
მეც მეც მისებრი წმინდა სასოებად,
და მიითუალენ ეს ჩემი ვედრებად.

ბა.

უმჯობეს შენსა სად ეპზოვებ საყუდელსა,
ზღუს ღელვის ძლით დანთქმისაგან დამჰკსნელსა,
მძაფრთ ქართა მიერ უფნებელად დამცუტსლსა?
ხოლო მჭირნებსა განმომიპყრობ რა კელსა,
მრწამს, განვერები რყევას მიმომგვრემელსა.

ბბ.

ზანმარინე და დამრთე კუალად წყალობა,
მიმმუსრეე თანად გულის კლდეობ-სალობა,
რომელ სულ-წრფობით აღგიკმიეო გალობა,
მისწრაფო შენდა, შენდა მწაღდეს მალობა,
და მათ ძლით შევეფქენა გულარძნილთ მზაკუარ-ძალობა

ზგ.

რაბამი ღელა, ზეთს გასხამს საღმრთოს ქმაცსა,
მეამბოროდე ცრემლითა ფერკთა გბანსა,
წარჰკოცად მათსა ჰკმარობს თაჲისა თმასა,
ტრფიალებითა შენ ღმრთისათანა ჰსდგასა,
ბთხოვს შენდობასა, გონებით იღებს კმასა.

ზდ.

მე არ მაქუნ ცრემლნი და არცა ნელსაცხები,
ზარნა სურვლით საღმრთო ფერკთ შევეცხები,
არ განგშორდები, საუკუნოდ გეგები,
სულს კვლთ შეგვედრებ, კორცით მათთან ვეგები.
შეჰსწებების მტერი, რომ ხტყდრად არ ვერგები.

ზე.

მე ვარ ხისა მის მჰსგავსი უნაყოფოსა,
რომლისაც ჰბრძანე, რათა მოიკუტხოთოსა,
წარჰკედესა ამაოდ, ანუ ცეცხლს ეკეთოსა;
მართლ-მჰსჯავრმან შენმან მისებრად ნუმცა მყოსა,
და მიწყალოს რა, მოწყალებად მეყოსა.

ზვ.

ზრმა ბარტიმეოს, მსჯდომარე იერიქოს,
ჰკმობად შენდამი, რათა აღხილვთ ირგოს,
დიდება შენი გულის იღუას, ყურად იღოს,
შენთა სასწავულოთ ყოველთად მთქჰველად იყოს,—
მსრეთი მრწმენი ჩემ მიერ ვით არ იქოს!

ზზ.

პასაკით მცირე ზაქე ხესა მაღალსა,
აღსელოული გჰყრეტღა იერიქოს მაღალსა,
ჰხედვდა შენსა სასწაულსა მრავალსა,
მძრწოდა თვისა ცხოვრების გზის საღალსა,
და ეძიებდა ქტყსენით ცად აღსაღალსა.

36.

პირველს მიჰმადლევ ანასლად თუალთა ხედუა,
 მინადგან შენდა რწმენა მტკიცედ გულს ედუა,
 რომ ლმერთი იყავ კორც-ქმნილი კაცთა მჰქსნელა,
 შენდამი მოსავთ კელის აღმჰყრობელ მწედა,
 რომელიც იქმნა შემჰსდგომ სოფლისა მგმოდა.

37.

ძორეს მიეც მაცხოვარმან ცხოვრება,
 რომლისათვისცა არცა მან ჰყო ყოვნება,
 მიაგო ყოველთ აღთქმისამებრ ქონება,
 მინა შენდამი აქუნდა სული, გონება,
 და შენი ჰსწაღდა მჰსახურება, მონება.

38.

მრწამს, შფალო, და ვიტყვცა მონანული,
 რამეთუ შენ ხარ ლმერთი და კაცი სრული,
 შენს ჩუბნს სიყუარულს არა აქუეს დასასრული,
 და ესრეთ მეც მე კეთილი აღსასრული,
 ხოლო ჰყავ ამით ბელიარ. განბასრული.

39.

და რალამე ვჰსთქუა შენდა ყოველთ მცნობისა,
 შენად დიდებად მეც ძალი აღმჰსთობისა,
 რათა შენთაგან არ ვიქმნე ღირს გმობისა,
 მომმადლევ ჟამი აღმოთქმად გალობისა,
 და ჩემთა ცოდუათ ვედრებად აღჰსპობისა.

40.

ჟოვლად-წმიდასა სულსა ცხოველ-მყოფელსა,
 მამისა და ძის თანა განუყოფელსა,
 რომელი ავსებ მადლით ყოველსა სოფელსა,
 ბლოცავ მიმღირსო მართალთა საყოფელსა,
 და შენ თაყუან გცე ეშმაკთ პირთ-დამყოფელსა.

შბ.

სულო წმიდაო მამისგან გამოსულო,
ნათელ უბრყვლო, ღმრთისათანა ჰსწორ-სრულო,
სახელ ტრედისა ზეცით გარდამოსულო,
მომფენო მადლთა, რათა მით მოგვასულო,
სიბრძნისა ზღუაო, ცხოვრებისა უფსკრულო!

შდ.

რომელს გმონებენ გუნდნი ანგელოსთანი,
და გადიდებენ შენ ძალნი ზეცათანი,
თაყუანის გცემენ კრებულნი წმიდათანი,
ბაქებენ მარად ენანი მამათანი,
მიიღენ ჩუხნიც კმანთ ვედრებათანი.

შე.

პითარ! ძალ ვიდუა აღცაძრუად გონებისა
წინააღმშსდევმან შენისა მონებისა,
წარმწყმედმან ყოვლის კეთილის ქონებისა,
შემკრებმან ფრიად ცოდუათა კონებისა,
მე უბადრუკმან მლტოლველმან ცხოვნებისა?

შვ.

სასძლოსა შენსა მაცხოვარ-შემკობილსა,
მზხედავ და არ მაქუს სამოსელი ცოდვლსა,
შესლუად მას შინა ბრალთა ძლით სრულ განძრცვლსა,
მოემოწყალიეო ჩემს სულოსა განწირვულსა,
მომცემო ნათლის ზიარ მყავ რჩეულთ წილსა:

შზ.

წინა მისხენ მე ყოვლნი დაბნელებულსა,
ცოდუანი ჩემნი დამიძრწუნვებენ გულსა,
რომ წყევით ტვირთულს წარმიყუანებენ კრულსა,
მიმცემენ ბოროტს მტერსა მას ბელზებულსა,
რომელიც დამსჯის შენსა ორგულებულსა.

ჟღ.

ნუ შეურაცხ-ჰყოფ შენ აწ ჩემსა სულთქმასა,
ნუცა განაგდებ გულითსა ღმობითს კმასა,
ბანმარინე მე ეშმაკთა ბრჭალთა სმასა,
და მათთ ლეგეონთ ჩემზედა დაცასხმასა,
და ღირს მყავ შენდა დიდებით პირთ აღკემასა.

ჟთ.

მზხედუჴსლი ჩემთა ცოდუათა მოცამკლოველთა,
ხოლო მექონი თუალთა ცრემლითა სუჴსლთა,
მოვივლტი შენდა მაცხოვრისა ყოველთა,
მინაჲ გვიყოფ მარად საქმეთა ქუჴსლთა,
რომელ აღმიჰკოც ცოდვათ ახალთ და ძუჴსლთა.

წ.

შენ აღვიარებ ღმერთად ყოვლად ძლიერად,
მართლ-მჴსაჯულად და თუალ-უღებ სახიერად,
ძვრ უჴკსენებლად, რისხუაში ღმობიერად;
ბთხოვ ნუ მყოფ შენის წყალობისა მშვიდერად,
არამედ კმა ქმნილ და მონად შუჴსნიერად.

წა.

ოდესცა ჰსჯდე რა დიდებისა საყდარსა,
და ჰხედვიდეცა შენს წინ ყოველსა მდგარსა,
ჴსჯიდე ფიცხელად მუნ ცხოველსა და მკუდარსა, —
მაშინ მომზხედე კეთილთა თან წარმჴკდარსა,
და მით არცხვნი ბელიარს, ბნელთ მთავარსა.

წბ.

ოდეს მოხვდე მჴსაჯული ბევრეულთა,
ძალთა-თანა და ანგელოსთა კრებულთა,
ბანკითხუად შიშუჴსლთ და ქედ-დადრეკით დგმულთა,
შიშისა ზარი დაგვეცეს რა ყოვლთ გულთა, —
მაშინ ემჴლასტრე ჩემთა ცოდვთა წყლულთა.

რგ.

აწ შემოგვედრებ ჩემსა კეთილს მეგასა*,
რათა მოჰხედო მის ვედრებათ ფრქუტვასა,
არა მოაკლო მალლით შენს კურთხევასა,
არცა შენისა დიდებისა ჩუტვასა,
და ღირს-ჰყო იგი შენთ საღმრთოთ ფერჰკუთ მთხუტვასა?

რდ.

ზანუგრიდენ ღლენი შენდამი ლაღადებად,
შენ ჩუტნის ღმრთისა თაყუანის-ცემით ქებად,
თვისს და ჩემის შენდა გზის განმზადებად,
წინაშე შენსა სიმართლით განცხადებად,
და ერთად ჩემით შენ უფლისა დიდებად.

აწ და უკუნისამდე.
ამინ.

* ეგვა—წოდებაი ესე მოვიღე აქა, ნაცვლად სახელისა მეუღლისა ჩემისა ელისაბედისა, თავადისა დიმიტრი ბაგრა-ტოვანის ასულისა, შეწიერებისათვის ლექსთა შექსვისა.

უოკლად წმიდისა ღმრთის-მშობლისადმი

შრომანს შტსნიერს, ვარდსა დაუჭნობელსა,
სათა და ქრსენის დედუფალსა მფლობელსა,
სიტყვისა ღმრთისა განუჰკრწნელად მშობელსა,
მისდამი მეოხს, კაცთა შუა-მჰსდგომელსა,
თაყუანის-ვსცემდეთ ძისა წიაღთ მპყრობელსა!

ბ.

ღედაო ღმრთისა განკაცებულისაო,
მშობელო მხალოდ უკუდავისა ძისაო,
მომნიჭებელო ჩუენდა მაცხოვრისაო,
ჩუენ ცოდვლათაჲს ნებსით ვნებულისაო,
მსმენო მარადის შენდა მსბრბოლთა კმისაო!

ბ.

ისმინე ჩემი კმა შენდა ვედრებისა:
მანიჭე მდიდრად ცრემლნი შენანებისა,
მაცხოვრე მარად შენისამებრ ნებისა,
ბარდუჰკდომელად საღმრთოესა მცნებისა,
მყავ მონაწილედ შენთ წმიდათა კრებისა.

დ.

შენ მივი სასოდ, მეოხად და მფარველად,
ბელის აღმპყრობლად, შემწედ, შუა-მჰსდგომელად,
შესავედრებლად, მოწყალედ და მლმობელად,
ჩემ უღირსისა შემწყნარედ, თავს-მსდებელად;
ნუ შეურაცხ-მყოფ, მაგე შენს მაქებელად!

ქ.

ვინ არს მჰსგავს შენსა სრული კაცთ-მოყუარებით,
 შემდგომად ღმრთისა მოწყალების ჩუქნებით?
 მდესცა გთხოვთ გულით წმინდით, ქენებით,
 მას გუჟანჭებ და გვანრინებცა სენებით,
 სოდტათ შენდობით, მადლთა წარმოცუნებით.

კ.

შენ ხარ შემძლებელ შენისა მიმართ ძისა,
 ვინა მარჯუტუნით მამისა საყდარს ზისა,
 თხოვად არ მრავლის, არამედ მჰხოლოდსა,
 ღადგენად ჩემსა მისდა მიმყუანის გზისა,
 და განრინებად ცოდტათა ამის ზღვისა.

გ.

არ ვიცი ვისდა ღაღად-ვჰყო მე ცოდვილმან,
 შეწვენად ჩემად ცოდტათა, ვინ შობილმან,
 შენდობა ბრალთა სრულად, ქრს დამჰხობილმან,
 ბარდა შენ ღმრთისა ღედის წილად ჰკლომილმან,
 მაქნე სიტყუანი გონებით აღმჰსთობილმან.

დ.

ჰვედრე შენს ძესა, რამეთუ მე ვარ სნეულ,
 ბევეულ, დაკოდვილ, მტერისა მიერ ძლეულ,
 მჰსურავს მის ძიერ წყლულნი მაქნდეს შეხტსულ,
 ვინა იგი არს უძლურთ მიხედვს ჩუქსეულ,
 ხოლო განმწონი ჩემი ჰყოს მარად წყეულ.

თ.

შეწვენა ღირსის, ანუ შეწყალება,
 რა საკვრველ არს, ანუ რა ღიდება?
 არამედ ჩემებრ ცოდვლის მოგება,
 არს უადრესი და ღიდი განგება,
 რომლისათვისცა გემრჩობლების ქება.

ა.

მეძიებელი ცნობის უცნაურისა,
 ძაღნიერებით მმეტყეო ღმრთის მჰსახურისა,
 შენდა მოლტოლუა მე უბადრუკს მჰსურუსა,
 მოხედუა შენი, ვით ირემსა, მწყურუსა,
 მინადგან შენ ხარ მქარველ ჩემის ურვისა.

აა.

მიშუა-მჰსდგომლე დედამან თვისა ძესა
 უძღებს, უკეთურს, უმადლოსა, თავ-კედსა,
 რომელ ცოდუაჲ, რაოდენიცა მძევსა,
 ძაცთ-მოყუარებით მომიტევოს მე დღესა,
 და მით მიმრიდოს კბილთა ღრჭენა და კუნესა.

აბ.

რომელმან შობას დაიციე ძალწულება,
 მოიგე მდიდრად მამისა სათნოება,
 ცხოვრებად აღჰკედ შენ ყოველთა ცხოვრება,
 ბადიდებს მარჯდ წმიდათ ანგელოსთ კრება,
 მიილე ჩემი უნლო ესე ვედრება:

აგ.

თანა-მადს ვალი, მოვალე მირეკს კარსა,
 მჰსთხოვს სათანადოს გლახაკსა, მთლად წამჰხდარსა;
 მიმიხუამს სულსა კორციითურთ თანა-მკუდარსა,
 სიკუტდილსა ვუბნობ უწყალოს, უშიშარსა,
 ზაუფლენელსა, სასტოუსა, პირ-მქისარსა;

ად.

შემიწყნარე მე, უსასყიდლოდ მთხოველი,
 შენთა მდიდართა წყალობათ არ მჰკსოველი,
 აღჰკოცენ ცოდუა, ბრალი ჩემი ყოველი,
 მომიმოწყალე მანნაჲსა მჰსთოველი,
 რათა გადილო შენ და ღმერთი ცხოველი.

აე.

და ესრეთ სული განმეყოს კორცსა ოდეს, იგი მის
იწებე, რათა შენდამი ოდენ ჰსრბოდეს, ბარნა მფარსტული ანგელოსი უძლოდეს,
შენითა მადლით ღირსთა-თანა ჰსდგებოდეს, ღიღებამ
ღიდებად ღმრთისა მჰსთობი არ აკლდებოდეს.

აზ.

ოდესცა ძემან საუკუნომან ღმრთისა, ღმრთის
ღროსა მისისა ჰტარს დამოკიდებისა, მისი
მის წილ ძე შენად მკერდს ყრდობილი გათვსა,
სულნიცა ჩუენნი ჰყენა ღირს-მისდა შერთვსა,
და განგვარინა მით ხუსდრსა ცეცხლს დართვსა.

აბ.

მოგეწივა რა ჟამი მიძინებისა, მის
თანა გუჟა გუნდი მოციქულთა კრებისა, მის
ბარდა მომასსა, მათთან არ დამჰსწრებისა;
იყავ მსურველ ძის შენდა მოსწრაფებისა,
და მისის სულის მისდა შევედრებისა.

აგ.

შკეთუ წრფელი-და უმან კოჲ ტრედი, მის
მოიშიშებდი ჰაერის მცუტსლოთა მჰხედვ; მის
ბონების თუალით იესოსად აღმჰხედვ; მის
ჰსთხოვდი მცველთა მათ იყოს იგი წარმწყმედი,
და შენის სულის ღმრთისად აღმყუანი მცუტსდი.

აი.

მე, რომელიცა ვფლივარ ცოდვს მორევსა, მის
სიმძიმე ბრალთა უფროსად ქუტ დამხვესა, მის
წარმწყმელის სასმლის აწადმდე ტუბილად მჰკმევსა,

კეთილი სრულად არცა ერთი რა მძესა,
და ამაღ მწერტენ ცხოვლოდ ესენი დღესა.

გულში
თხუბნ რინეც
მეცხად ათუგე ათობნ მე
მეცხად ათუგე ათობნ მე

მრწამს და გუწყიცა შენი შემძლებლობა,
შენდამი მვედრთა კელის აღმპყრობელობა,
შეწვენად მპსთობა არ უარ მყოფელობა,
რომლისა ძლითცა გედიღების ქუსლობა;
ხოლო მწე ქმნილსა ეცემის ზე მპსლტსლობა.

პბ.

რა ვპყო მციროსაც კეთილის არ მქონემან,
დაბნელებულმან, და გულ-გრილოდ მღონემან?
მით წარვიკუტთო სასოება მგონემან,
შენის შეწვენის იმედისა მპპოვემან,
მისთვის თუალთ გამო ცრემლთა ცხელთა მპსთოვემან?

პბ.

შენ გაქებს მარად ანგელოსთა კრებული,
შენ თაყუანის-გცემს ყოელი დაბადებული,
შენვე გადიღებს, რააც დაარსებული,
შენ ხარ ნათესავთ შორის ნეტარებული,
იყავნ ჩვენ მიერც კურთხეულ და ქებული!

პბ.

აწ შემოგვედრებ ჩემსა კეთილს მევესა,
რათა მოპხედო მისს ვედრებათ ფქტსვასა,
არა მოაკლო მალლით შენს კურთხევასა,
არცა შენის დიდებისა ჩტსვასა,
და ღირს ჰყო იგი შენთ საღმრთოთ ფერჰკთ მთხტს-
ვასა.

ბანუგრიდენ ღღენი შენდამი ლაღადებად,
შენ ღმრთის ღედისა თაყუანის-ცემით ქებად,
თჳსის და ჩემის შენდა გზის განმზადებად,
წინაშე შენსა სიძარტლით განცხადებად,
და ერთად ჩემით შენ, ღმრთის-მშობლის ღიდებად.

აჲ და უკუნისამდე!

ამინ.

წმიდისა მთავარ ანგელოსისა მიხედლისა.

ა.

მიხვილს, მთავარს ანგელოსთ დასებისა,
თაყუანის-მცემელს წმიდისა სამებისა,
სარწმუნოს მჰსახურს ღმრთისა მართარსებისა,
ზეჰსურვს შეგწიროთ ჳმა ვედრების, ქების,
და გთხოვთ აღგილ გვეცე ძისისა მონებისა.

ბ.

შენ ღმერთ-მთავრისა წინაშე მჰსდგომარეს,
სიღრმით ცოდვისად სულთქმით განგიჰყრობ კელსა,
რათა წამგვარო მტერსა, ჰაერის მცველსა,
არ მიმცე ღირსი სამართლად ცეცხლსა მწველსა,
და მაზიარო ძირისტესა, კაცთა მჰჰსენელსა.

გ.

მარჯვენესა გაქუს მახული იქცევისა,
წინა-განმწყობთა მომსრუტლ-უკუნ-ქცევისა,
ბნელთა მთავრისა მაოტებ წარმქცევისა,
ხოლო მის ძალთა შემმუსრველ-დამქცევისა,
მომღები მათხედ ზეგარდამოთ წყევისა.

დ.

ხოლო მარცხენეს ფარი, მჰსდებარე კელსა.
შერხითა ჰსთარგუნავ, მზაკუარს ლუციძერს გუტლსა,
სხუათ მომაცდომელს, ღმრთის სამტეროდ აღმძრუტლსა
შენ მჰხოლოჲ ჰსძლევ და აძებნინებ კერელსა,
მარად წყევეულსა, ადამის ტომთა მკვლელსა.

მ.

ნუ დამიტევებ უკანასკნელსა ჟამსა,
 უმოწყალოდ სულის აღმოსლვის წამსა, —
 თვთ უკეთ უწყვი რაჲცა მჲს დროს კამსა.
 მოჰსწყალო მახვილით, ვინც ჩემთვის საბრკეს ჰრწყამსა,
 ჩემად შეგპრობად აფუძნებს, მტკიცედ ჰსდ გამსა!

გ.

აწ შემოგვედრებ ჩემსა კეთილს მევასა,
 რათა მოჰხედო მისსა გრძობათ თხევასა,
 არა მოაკლო მალლით ღმრთის კურთხევასა,
 არცა მისისა დიდებისა ჩჲსვასა,
 და ღირს ჰყოფგი მისთ საღმრთოთ ფერკთ მთხჲსვასა.

ფ.

ბანუგრძენ დღენი მისდამი ღალადებად,
 დამბადებლისა შიშით და ძრწოლოვით ქებად,
 თჲსის და ჩემის მისდა გზის განმზადებად,
 წინაშე მისსა სიმაართლით განცხადებად,
 და ერთად ჩემით საბაოთ ღმრთის დიდებად.

აწ და უკუნისამდე!

ამინ.

ამიღვანი ითუგზნ ვტხავ ამტკიცებ
 ამიღვანი ითუგზნ ვტხავ ამტკიცებ
 ამიღვანი ითუგზნ ვტხავ ამტკიცებ
 ამიღვანი ითუგზნ ვტხავ ამტკიცებ

წმიდისა მთავარ ანგელოზისა გაგრიელისადმი.

ა.

მიმმადლებულის სძლისა მახარებელსა,
სამგუამოვნისა დიდებით მდიდებელსა,
ზეცის მკედრობათ მთაფარსა, განმგებელსა,
ძებას მოგიძღვნით ღმრთის ნების მომთხრობელსა,
გაბრეიელს ანგელს, ჩუენს სუფევად მკმობელსა!

ბ.

წმიდის სამების ნათელო მეორეო,
ქოვლთ მადლით მესების წინაშე მჰსდგომარეო,
«წმიდა ხარ, წმიდა!» სამგზობით მხმობარეო,
ლოცვითა შენით მარად დაგვიფარეო,
და განკითხვის დღეს ჩუენცა შეგვიწყნარეო.

გ.

შენ გრწმუნებიან საიღუმლონი ღმრთისა,
ჰსჭურვილ ხარ ჭანრით, სით სხივი გამოჰკრთისა,
ბიჰყრიეს სარკე მწუანეს იასპის ქვისა,
მოვედ კნად ჩუენად უშრეტის ცეცხლით წვსა,
მინადგან ლხენა უფალმან შენ გათვსა.

დ.

მინ სამოთხის რტოთ ხარება მიაართუ ქალსა,
შმანკოების საუნჯეს, ღმრთისა ჰსძალსა,
სიტყვისა ღმრთისა შობის სმენით განმკრთალსა,
ჩუენს მეოხებად, ვედრებად დაუმცხრაღლსა,
მისღამი მვედრთად ლმოზიერს, არა მწყრაღლსა,—

ქ.

ზეილხინე ჩუხნა, მწარედ შეწუხებულთა,
მოგვინუგეშე ცოდვის ჯაჭვებით კრულთა,
ხელი აღგვიპყარ შენდა მვედრებელთ სულთა,
ნუ მიგუცემ მტერთა, ღმრთისა კელითა ქმნულთა,
ჩუხნად შეპყრობად ჭურვილთა, დარაზმულთა.

ღ.

აწ შემოგვედრებ ჩემსა კეთილს ძევასა,
რათა მოჰკედო მისსა გრძობათ თხევასა,
პრა მოაკლო მალლით ღმრთის კურთხევასა,
არცა მისისა ღიდებისა ჩუხვასა,
და ღირს-ჰყო იგი მისს საღმრთოთ ფერკთ-მთხუტვასა.

ყ.

ზანუგრძენ ღღენი მისდამი ღალადებად,
შემოქმედისა დაუცხრომელად ქებად,
თჳსის და ჩემის მისდა გზის განშაღებად,
წინაშე მისსა სიმართლით განცხადებად,
და ერთად ჩემით ძალთ წმიდისა ღიდებად.

აწ და უკუნისამდე!

ამინ.

[Faint handwritten text and a decorative flourish at the bottom of the page.]

წმიდისა მთავარ-ანგელოზისა რაჭაილისადმი.

ა.

რაჭაილს მკურნალს კაცთა უძლურებისა,
პა, უღებნი, ქრესმსდებარე ვნებისა,
მთხოვეთ უნარგებნი სხვათ წამალთა რგებისა,
მვილხინო საპყართ, გულთ-ცეცხლი გვედებისა,
და მითრეანოვრცო სახელი დიდებისა.

ბ.

აღვილ არს მენდა კურნებაჲ სენისა,
მინა შენ ოდენ ღმრთისა მიერ გუჟუნისა,
თხოვად უღირსთა თუმცა ფრიად გერცხუნისა,
აჯათა ჩუჟნთა შენდა წარმოდგენისა,
ბარნა გლოცთ გვიჟსნა გველთა კბილთა კბენისა.

ბ.

სოდვით ტვირთთ-ქრესმე დაცემული, მდებარე,
სინანულს ზედა ვერ ჯერისებრ მგებარე,
ბარნა ძალისებრ ვჰკმობ შენდამი მტყვებარე,
რათა მექმნე მტერთ ცეცხლ-მემწველად მდებარე,
და მით მიშრიტო ალი, მარად მგზნებარე.

დ.

რათა იქმნეს კმა ჩემის უძლურებისა
შენ-მიერ სმენილ და სულთქმა გოდებისა,
სინანულის ძლით წყალობის მოგებისა,
ზეცად მეუფის მახლობლად დაგებისა,
და სული ჩემი ჰყავ მსურველ მის ზღებისა.

ქ.

ბაძარი საღმრთო, მტერმან სადგურად თვსა
ღამიპყრა ლიქენით, მცბიერებით მითვსა;
შემწამლა გესლით, მყო ულმოზველეს კლდისა,
რათა არ ვიქმნე, მოზრჩილ მცნებისა ღმრთისა,
ღამფარვა ბნელით, მისპო ნათელი ღღისა.

ღ.

აწ შემოგვედრებ ჩემსა კეთილს მეფასა,
რათა მოჰხედო მისსა გრძნობათ თხევასა,
არა მოაკლო მალლით ღმრთის კუჭრთხევასა,
არცა მისისა დიდებისა ჩუხვასა,
და ღირს ჰყო იგი მისსა საღმრთოთ თერკთ მთხუხვასა.

ყ.

ზანუგრძენ დღენი მისდამი ღალადებად,
ღაუსაბამოს თაყუანის ცემით ქებად,
თვისის და ჩემის მისდა გზის განმზადებად,
წინაშე მისსა სიმართლით განცხადებად,
და ერთად ჩემით ღმერთთა ღმრთისა დიდებად.

აწ და უკუნისამდე!

ამინ.

ღობნიღმ ითუღნიღუთ
ღობნიღმ ითუღნიღუთ
ღობნიღმ ითუღნიღუთ
ღობნიღმ ითუღნიღუთ
ღობნიღმ ითუღნიღუთ

„აქიშეთონთე ზოთხილუ რეჟოიოოცნ შენს ძიოშ
წმიდისა მთავარ-ანგელოზისა ურილისადმი,

„აქიშეთონთე — ადგე: რიოლუც ძიოუტისკონ
„აქიშეძ ძიეღვრს რეს: რეს თროშიად თეღთიუტუნგ

ურიილ, ცეცხლო და ღმრთაებისა სხივო,
ზლოცთ დაბნელებულთ ნათელი მოგუთასხივო,
ზღუათებრ დიადთა ცოდუათა ჩუტნთა ჰსძლივო,
შეჰსწუნა იგინი, წუგეში მოგუთადლივო,
და მომიტევეო, რაც ოდენ ცული ესთქვო.

წყუდიადსა შინა ცოდუათასა დანთქმულსა,
შენდა მლალადსა, კელით და ფერჰკით კრულსა,
შსასოებ, განმრიდ სალკრველთა უფსკრულსა,
არ დამიტევებ ჩემსა მას აღსასრულსა,
დამფარავ ფრთითა, მტერთ მიმიქმ განბასრულსა,

ბრწყინვალეებასა ღმრთისა დიდებისასა,
მოგიკმევთ შესხმას შენ, ღირსსა ქებისასა,
ბანმანათლებელს დაბნელებულისასა;
ურიილს ანგელს-ცეცხლსა სამებისასა
ბთხოვთ, განგვარილო ადგილსა ტყებისასა.

დ.

შეგვროთ ჩუტნუ რიცხუსა თქუტნს ტუმობითა
მშუტუმობასა,

წმიდა არსისა გალობის არ მკლებთასა,
ღირსთა მამათა, დედათა ღმრთის მკებთასა,
საღმრთოს ტრაპეზსა თქუტნს თანაჰსწოარ მგებთასა,
და უოკუნოსა სიხარულის მიქეთათასა.

მ.

მთხოვი შენისა სხიეთა გარდმოფენისა,
ღირს მქმენ მკურვალეთ ცრემლთა დამოდენისა,
შენსებისა ლომობით წარმოცენისა,
მუსრვლის გულით «ვათა» აღმოცენისა,
მემკვიდრედ სათნოდ თქუჲსნთ სუფევის ზენისა.

სოფიძე ასობრად შ. თე კოლბერე კოიიონ

აწ შემოგვედრებ ჩემსა კეთილს შევასა, თუ რეკოორ
რათა მრჩხედო მისსა გრძნობათ თხევასა, ობრეცხოქმ
პრა მოაკლო მადლით ღმრთის კურთხევასა, მტყუანენ
პრცა მისდამი დიდებისა კმევასა, ეთ კოვეტინონ ამ
და ღირს ჰყო იგი მისს საღრმთოთ ფერკთ მთხუცვასა

სოფიძე ასობრად შ. თე კოლბერე კოიიონ

ზანუგრძენ დღენი მისდამი ლაბადებად,
მისსავე ყოველ-ჟამ თაყვანიშ ცქმით ქებად,
თჳსის და ჩემის მისდა გზის განმზადებად,
წინაშე მისსა სიმაართლით განცხადებად,
და ერთად ჩემით სამებისა დიდებად.

აწ და უკუნისამდე!
ამინ. შენ მანძქენ ოგენკიგონ
სოფიძე ასობრად შ. თე კოლბერე კოიიონ
სოფიძე ასობრად შ. თე კოლბერე კოიიონ
სოფიძე ასობრად შ. თე კოლბერე კოიიონ

ქ.

ზან გვაძლიერე, ვილოცვიდეთ რა ოდეს,
რამეთუ სული მისდამი ოდენ სრბოდეს,
სრემწოთა მწარეთა სრანულითა ჰსთავდეს,
სიყვარულითა სრულითა მისთჳს ჰკრთოდეს,
და მისს დიდებად აძლიერეუიასა ჰკომოდეს.

დასთხოვენი ძლიერეუიასა მისდამი

აწ შემოგვედრებ ჩემსა კეთილს შევასა, მცოდნეობა
რათა მოჰხედო მისსა გრძნობათ თხევასა,
არა მოაკლო მადლით ღმრთის კურთხევასა;
არცა მისდამი, მადლობის მირთმევასა,
და ღირს ჰყო იგი მისს საღმრთოთ ფერკთ მთხუცვასა.

დასთხოვენი ძლიერეუიასა მისდამი

ზან უგრძენი ძლიერი მისდამი ღაღადებად,
მოწყალის შეულის სრყვარულითა ქებად,
თჳსის და ჩემის მისდა გზის განმზადებად,
წინაშე მისსა სიმართლით განცხადებად,
და ერთად ჩემით ძაცქმნილისა დიდებად.

აწ და უკუნისამდე!

ამინ.

დასთხოვენი ძლიერეუიასა მისდამი
დასთხოვენი ძლიერეუიასა მისდამი
დასთხოვენი ძლიერეუიასა მისდამი
დასთხოვენი ძლიერეუიასა მისდამი

„აქი მოქნი ძალით არა დაუდრის რაოდენს აქონდ
წვილისა მთავარ-ანგელოზისა იელუდილისაღვი.
„აქი მოქნი რენ — რენდუტკონ ასინიონი ე

ა.წ

იელუდილის ერთა ძალის მიწვევლსა, იგონაჲ წს
დიდებად ღმრთისა მათსა განმამკნობელსა, იგონაჲ არა
ბთხოვთ გაგუარინო მეელსა, ელევებრ მკლომელსა,
რომელიც ჩუხნად ტაცებხდ განირთხმს ჯელსა, ეც
და მით განჰსწონო ღანხუარი მცბიერ გუხლსა ე

ბ.წ

შეგემოსე ძალი, მტერთა განმაცულები, იგონაჲ
დაგვხურე თავთა შენანების ქულები, იგონაჲ
რათა ბრძვად მათდა არლა ვიყენეთ უღებო, ეც
მჰსდევნოთ იგინი ვით ავაზაკ-ქურდები, ეც
და მით დაცავჰსწვათ ჩვენთა ცოდვითა გულებითა ე

დ.

იმჰსთჳს ძალითა, ზესთა მოცემულითა
შეწვენად ჩვენად, სურვით უნაკლულითა,
მინა გწადს მთხოველთ მათგან კჰსნაჲ გულითა,
აღგეავსენ ღმრთისა შიშ-სიყუარულ სრულითა,
დაგვცევე, დაგვფარვე მადლით ზე-დართულითა.

ბ.

ერთა შემწეს განმადლიერებელსა,
ქაცო კეთილ-მღვწელთა მომწონსა, მაქებელსა,
მათთჳს სამოთხეს ადგილთა მმზადებელსა,
ჩუხნ უკმართათჳს ცხოვნების მწადებელსა,
ზლოცავთ მკურვალედ, ნუ მიგვცემ მქადებელსა.

ბ.

შეგესმნეს ვედრი მონანულის მონისა,
თჳსის ცხოვნების გზის პოენისა მეონისა,
ბარდა მრავალთ ბრალთ არა რაჲს მქონისა,
ამად წამ-და-წუთ მათთჳს დანაღონისა,
და მოშიშისა მოკუდავთ საქმეთ მწონისა.

გ.

აწ შემოგვედრებ ჩემსა კეთილს მევასა,
რათა მოჰხედო მისსა ლოცუათ თხევასა,
არა მოჰკლო მალლით ღმრთის კურთხევასა,
არცა მისდამი მჰსხუტრპლ მირთმევის ჩუტვასა,
და ღირს-ჰყო იგი მისს საღმრთოთ ფერჰკეთ მთხუტვასა.

დ.

ბან უგრძენ ღლენი მისდამი ღალადებად,
ღმრთისა ჩუტნისად ღიდების მეტყუტვლებად,
თჳსის და ჩემის მისდა გზის განმზადებად,
წინაშე მისსა სიმართლით განცხადებად,
და ერთად ჩემით სულის წმიდის ღიდებად.
აწ და უკუნისამდე!
ამინ.

აიხილეთ ნიკონი...
აიხილეთ ნიკონი...
აიხილეთ ნიკონი...
აიხილეთ ნიკონი...

წმიდისა მთავარ-ანგელოზისა ჳარახიილისადმი.

ა.

შენ, ჳარახიილ, ლმრთის კურთხევის მომწყევო, მოგეჰხედე ცოდვილთ და უფროს ყოვლთა მელაჲსთა მინადგან ცოდვით შობითუჲს კრეული ვჰსძეო; ნ ბრ ბთხოვ დამკსნა წყევას, შენდობა მომიზეო; მით განმანდლო განმჰკმარ, კენეში ხეო.

ბ.

მოგვიგე მადლი ყოვლთა შემოქმედისა, არსთა მბადისა და მათ ჰედა მხედვისა, ძედ ჰსძალად მონად თვსად მფარველ-მცუტლისა, შერისხე გუნდი მტერთა გარ მომდევსა, მცდელი მარადის ჩუჲსნისა წარწყმედისა.

გ.

რომელი მნანველთ მოუგებ კურთხევასა, ლოცუთა თვსით განუქარებ წყევასა, ნუცა ჩუჲს მიგეცემ ეშმაკთ კლანჭთა ხევასა, ბუაღირსე თქუჲსნსა ტრაპეზზედ მიწუტვასა, მითარცა ეყო აღამსა და მევასა.

დ.

აღჰკოცენ მანკნი გონებისა ჩემისა, იყავ თანა-მგზავრ მწირ-წარმავალ მჰსხემისა, ბანმაქარებელ ენებათა მძლავრ-მგვემისა, მომინაწილე ადგილი მდემისა, და ღირს მყავ ხილვად დაუვალისა მზისა.

მ.

შენდა მლოცველსა, შეწვევისა მთხოველსა
ნუ განმარიდებ მისსა მვარველსა კელსა,
რომელიც ვესაჲ—განმარინებს ცეცხლს მწველსა,
დამიწვავს ცოდვათ, ჩემს სიყრმით დამცემელსა;
და მიმგერის მძსხვერპლად ცხოვრების მომცემელსა.

გ.

აწ შემოგვედრებ ჩემსა კეთილს შევასა,
რათა მოჰხედო მისთა ცრემლთა თხევასა;
არა მოაკლო მალლით ღმრთის კურთხევასა,
არცა მისისა შეერდომისა ჩუტვასა,
და ღირს ჰყო იგი უფლისა ფერკთ მთხუტვასა.

ზ.

ბანუგრძენ დღენი მისდამი რაღადებულ, ცვიცგონ
ჰოვლთ მარსისა გულთა წმინდითა ქებად,
თჳსის და ჩემის მისდა გზის განმზადებად,
წინაშე მისსა სიმართლით განცხადებად;
და ერთად ჩემით მართლ-მსაჯულის დიდებად.

აწ და უკუნისამდე!

ამინ.

სიხვედითოლუ ბეგლან თოუგ მძმ იოუნოლ
სიხვედუ ბეგლან მძგ თიხჯო თეჯკოლ
სიხვედ თოუ მთოუ ~~სიხვედ~~ ნუჯგინ მძკო ეკლმ
სიხვედუნი ზგ ~~სიხვედ~~ ამძმელო ცაბოუჯგ

წმინდა იოანე კვიციანის მიერ დადგენილი
წმიდისა, სიბრძნისა, მთავარანგლისადმი
სიხარულით და სიხარულით

ა.

ხოლო შენ, ჩუენი ანგელოსი მთარველო,
სოდუათა ჩუენთა კელთ-წერილთ განმქარველო,
მარადის მწეო, მოწყალეო და ქუესლო,
ლხინთ მომპოვენელო, ურვათა განმმსდევნელო,
ბექენვით შენი შეწევთა მოგუთაშველო.

ბ.

შემწე მეუავ შე ბოროტთა განშორებად,
სინანულსა ზედა მარად სულთქმითა გებად,
ქმნილთა სოდუათა მწარედ ცრემლთ თნევით ტყებად,
სიკუდილმდე ჩემსა დაუცხრომელად ვებად,
და საძაგ კორცთა აღტყენის დაწინარებად.

გ.

იოტენ ჩუენგან ეშმაკნი უხილაენი,
ჩუენ მიერ ქმნილთა აღწერილთა მკვილიაენი,
სუდთა საქმეთა მომწონნი არ მკილაენი,
არცა თვს შორის ხუესდრთა თვსთა მწილაენი,
არამედ ზოგად მათ კორცთა მგლეჯ-მკბილაენი.

დ.

დამმსდევ მე კელი შენი ცოდვილს მთარველოდ,
ნუ შეუტრაცხ-მყოფ, დღე-და-ღამ მექმენ მცველოდ,
რათა არ მპოვოს მტერმან ობოლი ველოდ,
მინადგან არის ძველოდ კაცთ-სისხლის მღვრელოდ,
და არა იქმნეს ჩემ კორცთ ძუალთა მქმელ-მღრღნელოდ

ქ.

შენს საგრილს ქვეშე მყოფს მომანიჭე ღებნა,
ცოდვითა მწიკუტლთა განბანად ცრემლთა ღენა,
ვედრებად ღმრთისა მიგე გული და ენა,
მომეც ყოველთა განცდათა ჭირთა თმენა,
და მით მომიგე შენითურთ ცად აღფრენა.

ღ.

შემდგომ შეგვედრებ ჩემსა კეთილს მევასა,
რათა მოჰხედო მისს თხოვას, ვედრებასა,
არა დააკლო ზენათ ღმრთის კურთხევასა,
არცა მისდამი მილტოლოვისა ჩუტევასა,
და ღირს ჰყო იგი მაცხოვრის ფერკთ მთხუტევასა.

ფ.

ზანუგრძენ ღღენი, მისდამი ღაღადებად,
ბეთლემს შობილის ჩჩვლის იესოს ქებად,
თქვის და ჩემის მისდა გზის განმზადებად,
წინაშე მისსა სიმართლით განცხადებად,
და ერთად ჩემით ღმერთ-კაცისა ღიდებად.

აწ და უკუნისამდე!
ამინ.

იმელოიბუ იმ ანოე პეგმტა მტკონ
იმელოიბუ იმ ანოიბუ იმ ანოიბუ იმ ანოიბუ
იმელოიბუ იმ ანოიბუ იმ ანოიბუ იმ ანოიბუ

იმოქმედო დიპლომატიის თეორიები უნდა
ყოველთა წვიდათა ანგალოსთა და სხუათა უსხე-
ულოთა გავრისა ქალთაჲში.

ა.

ანგელოსთ გუნდნო და ძალნო ზეცისანო;
წინა მჰსდგომელნო მეუფისა ღმრთისანო;
მძლეველნო მტერთა, ჩუჰნისა მათ მძლისანო,
მრთგულ მჰსახურნო საღმრთოსა მადლისანო,
მოგეჰხედეთ ტყვე ქმნილთ, მკვიდრნო სუფევისანო!

ბ.

თქვენ თანა-მჰსდებნო სულებთა მიგებებად,
წარდგენად მათსა ღმრთისათანა დაგებად,
ანუ სამართლად განჰკლად გარეგანებად,
ბეიშუამჰსდგომლეთ ჩუჰნ საბრალოთა რგებად,
და გვეყვით ღირსად თქვენთანა ღმრთის ღირებად.

გ.

ათა და ქუცუნის დიდისა ღედუფლისა,
ჩუჰნთვს მეოხის ღედისა-ძალწულისა,
მრთად მისთანა ვის თხოვა არ უქრისა,
ბამოგვითხოვეთ მოწყალება შულისა,
და მით არცხინეთ სიქადული მმუქრისა.

დ.

თქვენდა მოვიელტი ცოდვის მორეცა მრჩვალი,
მრავალთ ბოროტთა მმოქმედი, მარად მთერალი,
ღლითი-დღე მძორებს შემადრწუნვებლად მყრალი,
რომლითაცა ვჰყავ ბანგება ჩემხედ მწყრალი,
მიჰკენით მათგან ღმრთის მყოობადი ჰსძალი.

ე.

თქვენ გაქვსთ მის მიერ მონიჭებელნი ძალნი,
 პირად-პირადნი, არ ოდეს დასამცხრალნი
 შემწედ ჩემებრთად, რათა აქციენით თუალნი,
 და გვეცვათ მტერთაგან ყოვლითურთ შესაბრაალნი,
 და მათის შერშით დამდნარნი, განამკრთალნი.

ვ.

შემდგომ შეგვედრებთ ჩემსა კეთილსა ძევას,
 რათა მოჰხედოთ მისსა თხოვას ვედრებას,
 არა მოაკლოთ მალლით ღმრთისა კურთხევას,
 არცა მისდამი მყისად მილოტოლოვის ჩუბსევას,
 და ღირს ჰყოთ იგი მეუფის კურთხობეკს მთხუტვას.

ჟ.

ზანუგრძენ დღენი მისდამი ღალადებად,
 ბოლოვოთას ზედა ჩუბსუთის ჰვარს-ცმულის ქებად,
 თვისის და ჩემის მისდა გზის განმზადებად,
 წინაშე მისსა სიმართლით განცხადებად,
 და ერთად ჩემით სიტყვსა ღმრთის დიდებად.
 აწ და უკუნისამდე!
 ამინ.

„ამიოფელუე“ ამითუ ამბეცეს თუ კოც
 „ამიოლწოლან-ამითე“ ამბოენ ძეო მტომ
 „ამიოლწ — ~~ამიოლწ~~ — ამე ამბოაზნ ფიოთონ
 „ამიოლწან“ ამბოლწოლან იდეოამიოლწონა

წმიდისა წინასწარ-მეტყულისა, წინა-მმორბედისა
და ნათლის-მცემელისა იოანედასადმი.

ა.

იუდეანგლოთ ზაქარაისა მღუღელსა,
მლისაბედით ღმრთის წინ სიმაჩოთლით მსვლელსა,
მეუღლეთ შენიღო უბიწოების მცველსა,
ზან გეცხად რა საკმეველისა მკმეველსა,
ზაბრიილ ანგელ მქსატყუბლესა, შემწირველსა.

ბ.

ზამცნო რა ამან გმოციქულოზან შეუღისა,
წინასწარ-მმეტყუტლოს შენგან შობადის ძისა,
შენ თქმული იგი არ გრწმენა, არ გეთვსა,
მისთვის მან დაჰსჯად უტყუება, მოგათვსა
აღსრულებადმდე ჰესენებულის აღთქემისა.

გ.

შითა არს უფროს დედათ მიერ ნაშვსა,
თქუტნგან შობილის, წინა-მმორბედის ძისა,
რომელმან მუტლით საზე გუცა აღსართობისა,
მას ეჰსთხოვთ მოგვემადლოს ჩუტნ ძალი აღმჰსართობისა
წარმოთქმად მისდა ღირსისა ვალობისა.

დ.

წინა-მმორბედსა უდაბნოს იოანეს,
ნათლის-მცემელსა ძირსტესსა იორდანეს,
ჰოველოთ ერთადმი სინანულის მქადაგეს,
რათა ღმრთისადმი გონებანი დააგნეს,
ზთხოვთ ჩუტნ ცა ღირს გეყო ზეცისა მეს სადგინეს.

ქ.

ხოლო პირველად განგეწმინდე გონებითა,
სინანულს გუაგე მკურვალითა ნებითა,
ზანგუაძლიერე ლოცუად მკენედ ღვინებითა,
აღგუავსე ღმრთისა შიშისა ქონებითა,
და განგუამდიდრე შისისა მონებითა.

ღ.

ვინ ჰქადაგებდრი, შენ სოფლად სინანულსა,
ღმრთისა სიტყუასა ღმერთად და ძაკად ზრულსა,
ჰკსნად ადამისა და მის ტრამთა მოსულსა,
მეცა მისს სქესსა გვლპრძნილთა მიერ წყლულსა,
შიშუა მძსდგომლე ცოდვს ჰპანებით კრეულსა.

ყ.

ოდესცა გიქმენ მე შეილაღ შემაზისა,
აღმძსთქმელი სამგზის. შედგომად ჰრისტესისა,
ნერწყუად მაცდურის, ეშმაკისაგან ჯმნისა,
მუნვე დამნიშნეს ბეჭდით სულის წმიდისა,
და მით მყტსს მკველრად შისისა დიდებისა.

შ.

ზარნა თან წარეჰკველ აღთქმულსა ჩემ-მიერსა,
მყის ვეორგულე მოძღუარსა სახიერსა,
ჰოვლად-მოწყალეს და ყოვლითურნა ძლიერსა,
შეეუკრლი მკვეცსა, ფრხად მხაკუარ-მცბიერსა,
ჩემს ჰშთასანთქმელად მომემარ-მწყურებ-მწიერსა.

ჩ.

რომელმან მცნებით მოაქცევინ შრავალნი,
შნათლის-ღებად ბნელსა შინა შავალნი,
შრწმუნოებით ქუტს და ქუტს დამწვალნი,
ნათელ-ცემითა ჰყავ ხეცად აღმწვალნი,
მდიდებელ ღმრთისა თვს-თვსად წარმწვალნი.

ა.

შობასა თვისა ძემ უტყუბა მამისა,
 დაჰკენ მასთანჟს ბერწობაცა დედისა,
 წინა-მმორბედო ღიღისა ზეჰსთ-მჰხედვსა,
 მრავალთ ისრაილთ მიზეზო მოქცევსა,
 მომაქცივე მეც, აწ გამოქენეობ ვისა.

აბ.

შენ ანგელოსი წინა მჰსრბოლი შეფლისა,
 მზადებად მისთვის სათანადოჲს გზისა,
 წრფელ-ყოფად დრკუსა და გუელარძნილ ადგილისა,
 მესავე ვითარმედ არს დამნიშენელ არ სხვსა,
 მითარცა ოდენ ჩუენის განმზადებისა.

აბ.

რათა ლამზრებად სულნი ჩუენნი აღევანთნეთ,
 ზეთისა ნაცულოდ ცხელნი ცრემლნი დავასხნეთ,
 შემთხუბვად მისა გალობით წარვემართნეთ,
 მსანას კობას ზე «კურთხევეულ არს!» დავერთნეთ,
 რამეთუ ცოდვთ მკუდარნი მჰსწრაფლ აღვემართნეთ.

აგ.

ღედის მუცელსა აღესილი სულით წმიდით,
 ჰკობლი სიმართლეს და ჰსწამებლი სიმშვიდით,
 შენნი შემდგომნი შენთანავე ვიდიდით,
 მინ გემჰსგავსოთ შენ სიმდაბლით და სიდიდით,
 უკეთუ არა ღმრთისა მიერ განემჰსდიდრდით?!

ად.

ბეძიებდა რა უღმრთოჲ იგი იროდ,
 და ჰსწადდა შენი მიცემა სასიკუდილოდ,
 მლისაბედმან ჰყო იგი სასიკცხლოდ,

ლტოლოვილმან შენით მთათთაღ შენს განსარინოდ,
და შენს წილ მამა გექმნა მჰსხტსრპლ შესაწიროდ.

აე.

შოველითურთ უღირსს შენის მეოხებისა,
მჰსჯის სვნიდისი არმური მედებისა,
ქმნულსა საუნჯედ ურიცხვთა ცოდვებისა,
საბრალო სული მათ გამო მიკუტდებისა,
და ერთად კორცთან საუკუნოდ წყმდებისა.

აგ.

მართლ-მსსაჯულსა მას, შენგან ნათელ-ლებულსა,
მაცხოვარებად სოფლის აღსარებულსა,
ძაცთ-მოყვარებით მარადის დიდებულსა,
ჩემგან ჯერისებრ არა შეწყყნარებულსა,
ჰათხოვე მიმილოს და ნუ მყოფს განხტებულსა.

აზ.

მე უბადრუკმან მრავალგზის განვარისხე
იესო ტკბილი, ოდესცა ვიცან ის ხე,
რომელიც მამცნო; და მე ვერ განვიკითხე,
შერც განვიხილვე მისი სიზრქე და სითხე,
ამით რისხტაჲ მისი თავს გარდმოვითხე.

აწ.

მრავალთა ერთა ექმენ შენ სიხარულად,
მლაღადებელი საჩინოდ არ ფარულად,
სიტყუსა ლმრთისა განკორციელებულად,
ძაცთა ჰქსნისათჳს ზეცით მოველინებულად,
მისს სრულ ყოფადმდე არცა მცირედ შეტებულად.

ათ.

არა კმა-ქმნილი სოფლისა ხარებითა,
ჰშთახტსდ ჯოჯოხეთს სწრაფით არ ხარებითა,

ახარე მუნ კრულთ ცხოვრებ-განმწარებითა
 ბამოჰქსნა მათი მტერთ ძალთ განქარვებითა,
 და ბნელის ბნელთა დატევება ვებითა.

ბ.

ბარდავჰველ ჰსჯულსა, სინანული დაემარხე,
 მამონას ვმონე, შევიგინე ღმრთის სახე,
 წარმწყმედთა საქმეთ თავი ზედ ვაგე, ვახე;
 ჰყავ ჩემთჳს ლოცუთა, მიწყალე, შთაღს ახე,
 დამჰქსნე სატანას, მიქარვე მისი მახე.

ბ^ა.

აღმომიყუანე ფსკერით ჯოჯობხეთისა,
 ბანმრინებითა კელთაგან მგელ-მჰკეცისა,
 სიბნელისა წილ მეც ხილუთა ნათლის ცისა,
 მყავ სათნოს მონად მეუფისა და ღმრთისა,
 და თავისუფალ საუკუნოს დაჰსჯისა.

ბ^ბ.

ბევრთ მონანულთ რიცხეს უღირსი დამრთე მეცა,
 სიხზოს მიმრიდე განმიჰხტუნყე ზე ზეცა,
 დაჰფარვე მყრალი ჩემთ ცოდუთა სიმრავლეცა,
 მომიგე მადლი, რათა მარჯვენით ვჰლდეცა,
 და შორის სხუთა ღმრთის დიდებითა ვჰსტკბეცა.

ბ^გ.

აწ წარმოგიდგენ ჩემსა კეთილს მევასა,
 რათა მოჰხედო მისსა ცრემლთა თხევასა,
 არა დააკლო მადლით ღმრთის კურხევასა,
 არცა მისდამი ვედრებისა ჩუხევასა,
 და ღირს ჰყო იგი მესსიას ფერჰკეთ მთხუტუვასა.

ბ^დ.

ბანუგრძენ დღენი გულით-წმიდით გალობად,
 ნათელთ ნათლისა დაუცხრომელად ქებად,

თვის და ჩემის მისდა გზის განმზადებად,
წინაშე მისსა სიმაართლით განცხადებად,
და ერთად ჩემით იესოსა დიდებად.

აჲ და უკუნისამდე!

ამინ.

**წილათა თავთა მოციქულთა პეტრესა, პავლესა და
სხვათა ყოველთა წილათა მოციქულთადმი.**

მოციქულთ თაენო—პეტრე, კლდევ სიმტკიცისა,
პაველე, რჩეულო ჭურო სიტყვსა ლმრთისა,
ზე განგრძობილნო მადლით სულის წმიდისა,
მმოდღერენო ყოველად სუფევად მუჟანის გზისა,
სულიცა ჩემი თქტსნ გესავს, თქტსნ გეტრფისა!

ბ.

შრიადის სამკლის მუშაკად დგინებულნო,
თუმცა მცირენო, გარნა მკად ჩინებულნო,
ძაცნო მებადურ, იესოსგან რჩეულნო,
მრთისა მიჰკდით ლმრთისადმი მიზიდულნო,
და მისსა ვენაკს კეთილს ვაზებად სხმულნო.

გ.

თქტსნ, რომელთაცა გაქტნდათ ბედნიერება
მაცხოვრისთანა ყოფა, ყოველთვს ხლება,
მუნით აწმყოდმდე მისთანავე დიდება,
ბაქვსთ სავსებითა ანგელთთანა ლხინება,
მსურვს ცოდვლმან მოგიზვიორვო თქტსნ ქება.

დ.

სიტყუამან ლმრთისა. თევზთა მონადირენი
მიგიწოდათ თქტსნ, გცათ სიბრძენი მბრწყინენი.
თქტსნცა რწმუნებით იყტსნით მის მსმინენი,
სასწაულთ მმოქმედ, მკუდართა აღმადგინენი,
და თქტსნთა შემდგომთ მისდა წარმადგინენი.

ქ.

ბატო მონადირედ გყოთ თქუჲსნ იესო ტუბილმან,
 შერჰჳნი დაგბანნათ სიმდაბლით შემოსილმან,
 ზანგაბრძნოთ მდიდრად ზეცით გარდმოვლენილმან,
 რათა თქუჲსნ განმან თვთ-თვთოდ წარვლენილმან
 იგნეს წარმართნი, მოძღვრის მცნებით ვლენილმან.

ჟ.

მან მოგცათ ძალი სნეულთა განკურნებად,
 სახელით მისით—უსიტყვეთა მეტყუჲსლებად,
 ბრმათ ვერ მჰხედუჲსლთა—სახედუჲსლთ აღხილვებად,
 პელთა დადებით—მკუდართა ზე აღდგინებად,
 სოფთაგან ეშმაკთ—ლოცუთა განვლინებად.

ზ.

ზარდა მათ ნიჭთა მოგმადლათ კელმწიფება
 ზანჰჳსნად და შეკრუად, ვინც მათს ღირსად იქმნება.
 თქუჲსნ მიერ ქმნილი ცათა შინ აღსრულდება,
 პირველს ეცემის სუფევა და ღბინება,
 ხოლო მეორეს—გენიის ცეცხლით გზნება.

წ.

მოციქულთ თავსა გარწმუნნა მან კლიტენი,
 რათა ურწმუნოთ კარნი დაუკლიტენი.
 მონანულთ შემწევ, მაცდურთ ფერჰჳნი სხლიტენი,
 მკერდთა განჰსწონე ლოცვს მახვლთ მწვიტენი,
 მინცა არიან სისხლთა ჩუჲსნთა მხვრიტენი!

თ.

პეტრესა, კლდესა სარწმუნოებისასა,
 აღგივლენ კმასა სულთქმით ვედრებისასა,
 ჩემ უბადრუკის ცოდუათგან განჰჳსნისასა,
 რამეთუ ღირს მყო დიდებასა ღმრთისასა,
 თანად მისის ძის და სულის წმიდისასა.

ა.

მე, რომელიცა ვრაცხდი ბრალთა არა-რად,
არცა ვპგონებდი ჩემს დაჰედომას სამარად,
მპცოდვდი მარად, მთად ვიყავ, გინა ბარად;
აწ მაქვს ვაება და მექმნებისცა მარად,
თუ არ მექმნები შემწედ, მეოხ და მფარვად.

აა.

მომეგების მე ყოველი ტანჯუა ღირსად,
მინადგან მრწმენა ანგელოს-სატანისად.
ჩემს საუბედოდ ვპყავ თავი ხვედრად მისად,
მან მრაცხა მონად უკმარად და ტყვედ თვსად,
მიმილო ღონე მე მისგან განვრდომისად.

აბ.

ღა ესრეთ, პეტრე, და მოციქულნო სხუანო,
მესსიას მრწმენნო, საღმრთოს სიბრძნისა ვანნო,
მმანუილის ქრსყნად მგრგეინაენო კმანო,
ათორმეტ ტომთა განმპსჯელად ღია კმანო,
შემეწივენით, ძრისტეს მეგობარ ძმანო!

აგ.

მეცით მე ძალი წინა განწყობად მტრისა,
რომელიც ღირსად ცოდვლს ფერჰკითა მსრისა,
ბილწთა გულის თქმით ყოველით კერძოდთ მქრისა,
არა აქუს ნება ჩემისა ერთგზის კლვისა,
არამედ მარად ტანჯვსა და ქენჯენისა.

ად.

თქტუნ, მპსხდომარეთა ათორმეტთა საყდართა,
ზანსჯად ოდესმე ყოველთა ცხოველი-მკუდართა,
ბლოც არ მცეთ ვეშაპთ, ჩემს ჰშთანთქმად დაუწყნართა,
ღა განმარინეთ სმენათა შესაზართა:
«მერა გიცნობ თქტუნ შემცდართა, აქა მპსდგართა!»

აე.

მომანიჭეთ მე ცოდუათა მოტევება,
სინანულითა იესოს შეძინება,
სულისა ჩემის მისთვის წარწყმედ-წარგება,
ხოლო კორცისა საღმრთო ფერჰჳთან დაგება,
რამეთუ ვჰპოვო იგ წარუვალი შუტბა.

აგ.

შკეთუ მრქუათ მე მამისა სახელითა:
«ხოლო ძისათა შენ კელი გაკელითა,
მადლით სულისა წმიდისა განგჰჳსენითა!»
ამით ჰყოფთ მრავალთ სასუფეველს ლხენითა,
და მტერთა ჩემთა შერცხენილ-მოწყენითა.

აზ.

შემდგომ შეგვედრებთ ჩემს ფერცკალსა მევასა,
რათა მოჰხედლოთ მისსა ცრემლთა თხევასა,
არა მოაკლოთ მადლით ლმრთის კურთხევასა,
არცა თქუტუნდამი მოლტოლვსა ჩუტვასა,
და ღირს-ჰყოთ იგი ლმრთის სიტყვს ფერკეთ მთხუტვასა.

აწ.

ზანუგრძეთ ღრონი მჰკურვალედ ლალადებად,
შფლისა ლმრთისა სამარადისოდ ქებად,
თვისს და ჩემის მისდა გზის განმზადებად,
წინაშე მისსა სიმართლით განცხადებად,
და ერთად ჩემით მის მხოლოსა დიდებად.

აწ და უკუნისამდე!

ამინ.

**წმიდისა პირველ მოწამესა სტეფანესა და სხუ-
თა ყოველთა წმიდათა მოწამეთადმი.**

ა.

ბიგალობ პირველ მოწაფეო სტეფანე,
მინ ნებსით ჩუპნთვს ენებულოსა მიეგუანე,
ძვთ განიტვნე, სისხლითა განიბანე,
რომლით მოიგე ზეცათა ზესთ სავანე,
სად უნგელთ-მიერ განცხრომით მიიყუანე.

ბ.

მრავალნი გექმენ შემჰსდგომ მოშურნელ მისა,
არა იზინნეს მახვლთა და ქენჯენისა,
მინადგან ჰსწადდათ მოგება არა სხვსა,
მითარცა ოდენ კაცთ-მოყუარისა ღმრთისა,
ძისა მისისა და სულისა წმიდისა.

გ.

და ესრეთ ყოველთა მოწამეთა წმიდათა,
რომელთაც იენეთ მრავალ სახედ დიდათა,
მამრთა და მღვდართა, სამოთხეს მშვებთ მშვლათა,
ბექმნათ სტეფანე გზად მყუანელად, კიდათა.
ღირს გუყავით ჩუპნცა, რომ ჯუარნი თავს ვიდუათან

დ.

ღუაწლით მოსილნო, წმიდანო მოწამენო,
თუალთა ხედვსა და გულის თქმათა მძლენო,
მეფეთ ბრძანების წინა განწყობად მჰკსნენო,
მოწამეობის გვრგვნთა ქონად მღვწელნო,
თქუენდამი ვჰგალობ, მწე-მექმენით ღმრთიე-ბრძენო.

ქ.

შეგიერდები თქუჲსნ, წმიდათა მოწამეთა,
რომელთაც ძრისტე ლმრთად დამბადედ ჰსწამეთა,
მას აღიდებდით მარად დღე-და-ღამეთა,
ვისთვსცა კორცნი შტუბითა აწამეთა.
ზლოც, მადლნი თქუჲსნნი უღირსს მეც მომწამეთა.

ჩ.

ლტაწლნი ეგ თქუჲსნნი, გონებათა მაკკრენი,
არ მძხალოდ ჩუჲსნნი, ან გელთაც განმაკკრენი,
არიან ფრიად სასმენელთა საკკრენი,
ზარის დამცემნი, დამაცვიფრ-დამაკკრენი!
ამას დაგვრგვინვენ ეკკლესიათ საყვირნი.

ც.

მტკიცედ ჭურვილნი მთავართა ბრძანებასა
წინ ეწყვებოდით, არა ჰსცემდით ნებასა,
ჰკადოდით ლმერთსა, იწვრთიდით მისს მცნებასა,
შეურაცხ-ჰყოფდით უღმრთოდ მძლავრთა თნებასა,
თავს იღებდით კლტას და სისხლთა დინებასა.

ძ.

ვერ მიგიზიდუნესთ ვერცა ოქროთა, ვეცხლთა,
ვერცა გვემათა და ვერცა მწველთა ცეცხლთა,
ვერცა ტანჯვათა სასტიკთა და ფიცხელთა,
ვერცა მღულარეთ და ვერცა რვალთა ცხელთა,
და მით არცხვნეთ თქუჲსნთ სიბრმით განმკითხველთა.

თ.

მომჰხედეთ მეცა, ცოდვით დაბნელებულსა,
შემეწივენით ნანვად განგულებულსა,
ხელ აღმიპყარით ფრიად შემწიკვლებულსა,
მეოზ მექმნენით სიკუდილ-მიძინებულსა,
ნუგეში მეცით ზარით დამძიმებულსა!

ა.

ისმენს შუალი ლმერთი თქუენს ვედრებასა,
ზინადგან მისთვის ჰგმობდით სოფლის შუტებასა,
დაუცხრომელად აღუვლენდით ქებასა,
რათა ღირს-გყოსთ თქუენ ოქსსა მას დიდებასა,
და თავთა თქუენთა გვრგვნთა დაღებასა.

აა.

აწ შემოგვედრებთ ჩემსა კეთილს მევესა,
რათა მოჰხედოთ მისს ვედრებათ ფრქუტვესა,
არა მოაკლოთ მალლით თქუენს კურთხევასა,
არცა მისისა დიდებისა ჩუტვესა,
და ღირს-ჰყოთ იგი მისსა კვარცხლობეკთ მთხვევასა.

აბ.

ზანუგრძეთ დღენი მისდამი დაღაღებად,
სოფლის-მაცხოვრის წმიდითა უულოთ ქებად,
ოქსის და ჩემის მისდა გზის განმზადებად,
მისსა სამჰსჯავროს სიმართლით განცხადებად,
და ერთად ჩემით თქუენთანა ლმერთის დიდებად.

აწ და უკუნისამდე.

ამინ.

წმიდისა, ღიღუშულისა და ღიღისა მოწამისა
გიორგისადმი.

ა.

ძაპადუკიელს, ვნებულის მამის ძესა,
რომელსა დედამ შიში ღმრთისა ჰშთაგთესა,
შტჳნიერს ჭაბუკს, ახოვანს, საკვრე-მჰკენესა,
მტერისა ძალთა შემმუსრველსა და მიძლესა,
წმიდას გიორგის სეხნა გიგალოზ დღესა.

ბ.

ამხილებდი რა ქრისტეანეთ მჰსდევნელსა,
უღმრთოს კელმწიფეს ღეოკლიტეანესა,
ტერპთ-მადიდებელს, ღმრთის მეშეურაცხესა,
წინაშე ყოვლთა, რაოდენნიც ახლდესა, —
რათა ჰგმოს ძეგლნი და შეუდგეს ქრისტესა.

გ.

რომლისათვისცა ჰბრძანა შენი წამება,
ღიღეგსა ჰყრობა, მუნ გვემა, კლევის ქადება,
აღერსი, ღიქენა, პატივთა მოწიქება,
შკეთუ მისთ კერპთ გექმნების თაყუანება;
ბარნა, შენ სული ღმრთისა მიმართ დაგება.

დ.

თავს ისხენ ყოვლნი წუთებითნი ვნებანი,
ხტჳტანი კორცთა, სისხლ-შტჳბით დინებანი,
მოგვ-ათანასის საწამლვის მიღებანი;
ეტლის თჳთაღს-დაკრვით გემატნეს ღხინებანი,
მინ მხადემ თმენად გცნა მისად შეძლებანი.

კ.

თვთ მოგუჲმან ამან გიხილვა რა უენებლად,
 მყის განიგულვა უენებრ შრისტესთვს ენებად,
 აღახუნა ბაგე, იწყო იესოს ქებად.
 ღედუფალმანცა აღექსანდრა უთნებად
 და ქმრის უშიშად ჰლაღადა ლმერთის დიდებად.

გ.

მჰხილველმან ამის მეფემან უსახურმან,
 მუშაკთ და კერპთა მონამან და მსახურმან,
 მამონას ხვედრმან, გონებით უსუსურმან,
 არა ჰსცნო ლმერთი ბოროტმან, უგუნურმან,
 ჰბრძანა კლვა თქუტსნი ბრმამან მან უკეთურმან.

დ.

ბეკუტონესთ თაენი შრისტეს აღმსაარეთა,
 მით განერენით სატანჯუტსლთა მწარეთა,
 სამებისა სახედ სამთ მარტვრთა მფარვეთა;
 ნუ დამიტევებთ სამოთხისა გარეთა,
 და დამამკვდრეთ თქუტსნთა არე-მარეთა.

ე.

უენ ხარ მკედარი, საკვრველი და დიდი,
 მუშაკი, მღვწელი, მტერთა არა განმრიდი,
 რომელმან ბერიტს ვეშაპი დაამშვიდი;
 მოწყლვიითა მისით იჰკსენ ასული მშვიდი,
 მეფე-მამისა სასურე, არ განაკიდი.

თ.

მაშ, მეცა, უენის მოხედვისა მთხოველსა,
 ნუ მიმცემ ვეშაპს, ჩემხედ ღროჲს მპოველსა,
 ზანუჰყარ მკლავი საძაგს, სულთა მძოველსა,
 ზანჰსწონ რა იმას, კაცთ-წარწყმელის მქლოველსა,
 მიჰსენი და მიმგერი მონად ლმერთა სპოველსა.

ა.

შენ ხარ ქართუბლთა მტკიცე სასოებად,
 შენდა გვაქტს ყოველთ სურვით მოსწრაფებად,
 შენ მიერ გვინებს მის წინ მეოხებად,
 რათა მის-გამო ვზოვოთ ნეტარებად,
 და შენითურთვე შევესწიროთ მას ქებად.

აა.

ჰსჯობს დავიღუმო შენთ სასწაულთ აღწერა,
 მინადგან აზრი—დაეშვერ—განმართე ვერა,
 მერცა შენს სათნოდ ვიწყევ გალობა-მღერა.
 მოცამიჰსენე, ოდეს განკითხუად ვჰსდგე რა,
 და განმარიდე ჯოჯობხეთისა ფსკერა.

აბ.

შემჰსდგომ შეგვედრებ ჩემსა კეთილს შევასა,
 რათა მოჰხედო მისს სულთქმით ვედრებასა,
 არა დააკლო მალლით ლმრთის კურთხევასა,
 არცა შენდამი მეოხების თხოვასა,
 და ღირს-ჰყო იგი ლმრთის სიტყუს ფერჰკეთ მთხუტევასა.

აგ.

ზანუგრძენ ღღენი შენდამი ლალადებად,
 შენ, ჩვენის მფარვლის კრძალულებითა ქებად,
 თვისის და ჩემის შენდა გზის განმზადებად,
 ზანკითხვს ღღესა სიმართლით განცხადებად,
 და ერთად ჩემით (მჰსაჯულისა) იელოვის* დიდებად.

აწ და უკუნისამდე!

ამინ.

* იელოვი მიეწერების მუხლოდ ღმერთსა, და ძალი
 ღექსისა ამის არს: იყო, არს და იქნების.

წმიდისა ღირსისა დედისა ჩვენისა და მოციქულთა
ჰსწორისა ნინა ქართუშლთა განმანათლებელი-
სადმი.

ჰხოლოდ-შობილსა ზაბილონის ასულსა,
შმანკობებით, ვითარცა ტრედსა, სრულსა,
მამის კურთხევით სხუათ მნათობად წარსულსა,
მიმცნებად ერთა იესოსა ჯუარს-ცმულსა,
და ქადაგებად მისთა მცნებათა ჰსჯულსა,
ბ.

ზიგალოზ ნინას, ღმრთის სიტყვს მოყუარესა,
ქართუშლთ ერისა მისთვს დამცველ-მფარველსა,
ტერპთ დამამკობელს, მისს მათგან განშორესა,
ნათლის-ცემითა დამტკბობს, არ მომწარესა,
და მისსა მიმყუანს სუფევისა არესა.

ბ.

რომს მიწვენილმან ნათელ-ეც რიფსიმესა
ზაიანათურთ, და მიჰგუარე ქრისტესა.
მუნით მოსელულმან ივერიის მჰკარესა
აცნობე ღმერთი მირიანის არვესა,
დამჰკნელმან მრავალთ სატანჯუტლსა მწარესა.

დ.

მიერით იწყევ მცირ-მცირედ წარმატება,
სახარებისა წმიდისა განმარტება,

აღალმათ ნაცულოდ ჳტარისა აღმართება,
 ძერპთ-მსაჯულების წარლუნა და დამართება,
 და შემჰსდგომ ჩუჰნი სუფევედ განმზადება.

ქ.

ჳტარითა ამით სასწაულთ მმოქმედითა,
 ჰკურნებდი სნეულთ მის მათზედ დადებითა,
 აქცევდი თემთა ცხოვნების ქადებითა,
 მეორედ შობით ემბაზსა ბადებითა,
 იღეწიდი მათის ლმრთისადმი მზადებითა.

ჰ.

რომელმან დაამხუ კერპნი არმაზ და ზადე
 ბაციმ-ბაიმიტ, და ერთ აღარ აცადე
 თაყუანის-ცემა მათი, და არცა ჰსცადე;
 ამცენ ძე ლმრთისა, ჰყავ გულისა საწადე,
 ლმერთი უკუდავი და ყოველთა დამბადე.

ჴ.

სიბნელე ნისლთა მომადგს გონება ბრყვლსა,
 დაწყუდიადებით მამიზნებს მე ჭირსა,
 რათა ვერ კელ-ვჰყო შენის ქების საყვრსა,
 შენთა საქმეთა, ქტყუნისა განმაკვრსა,
 და სიწმიდეთა, სულთა ბოროტთ მატირსა.

წ.

სოდუანი ჩემნი ზღუათამებრ მღელვარენი,
 და ზვრთნი მათნი არ ოდეს მიძინარენი,
 შფროს ყოველთ მტერთა ჩემზედა მიძვარენი,
 მგვემენ სასტიკად ჩემ-შორის დღე-მლაპენი,
 მწე მეყავ მგოდებს და, ვითც გონდეს, მიწამენი.

თ.

მე უბადრუკი აღალმთ ამპარტავენებათ,
 სიხარბ-ზუთაობათ, შუერთა ნაყოფანებათ,

მედ-მალლოობათ, ცრულ ფიცთ, ანგაარებათ,
სოფლის შემჰსჭრალვათ, ნიეთთა-მოყურებობათ
შმონებ მარადის, და ვჰყოფ მათთ მსახურებად.

ა.

ამათ მიღგინნეს ტალანნი თვსნი გარე,
რომელნიც მჰკმიღვენ, რათა არ განვეხარე.
მსე ვითარად უსახურთა ვედარე...
შენ მიითჰალვე ვედრება ესე მწარე,
და ჩემს კჰსნად მათგან იმჰსთჰს და მომეკმარე.

აა.

ღამხჷ ესენი შენის მადლისა ძალით,
და დაჰსწე მეუფის ღმრთისა რისხვსა აღით.
მათავისუფლე მრავალთ ცოდჷთა ვალით,
მოიქეც ჩემდა ღმობიერისა თჷალით,
და განმარინე საშიშთა მტერთა ბრჷალით.

აბ.

მოციჰულთ ჰსწორსა, ივერიის მთიებსა,
საღმრთო შარაგანდთ ყოველთადმი მკრთიებსა,
ზე განგებითა ჩჷსნთვს სხჷათა მეიებსა,
ნინას ნათელსა, შემცდართ ცკოვართ მძიებსა
ბიბლაე-მსასოე, ღირს-მყაე შენსა სხივებსა.

აგ.

ღელაო ღირსო, მაღირსე მეცა ყოფად
შამის მდიღებლად, ძისაგან არ განყოფად,
სულის წმიდისად მარადის თან დაყოფად,
ზონებით კმათა მათდა სულთჰმით აღყოფად,
რომ მცენ აღგილი მე მათთანა სამყოფად.

ად.

სადაც იშჷსბ შენ, წმიდათა თანა მეგები,
წარჰკდომადთ თმენით წარჰჰკდომელთ მომეგები.

ბულისა წადილთ ღმრთის-მშობელთან დამგები,
ბანსაცხრომელის სავანესა აღმგები,
ხოლო შენს შემდგომთ მპოვნები, არ წარმგები.

იე.

აწ შემოგვედრებ ჩემსა წევრსა მევასა,
რათა მოჰხედო მისთა ცრემლთა თხევასა,
ჰყო მეოხებით ღირს ღმრთისა კუროხევასა,
ბანჰრილო იგი კმასა ცოდვლთ წყევასა,
და არ მოაკლო აღონას* ფერკთ მთხუცვასა.

იგ.

შმჩობლენ ღღენი მისდამი ლალადებად,
ძრწოლვით ვედრებად, ქნარ-ებნის ცემით ქებად,
თვისის და ჩემის მისდა გზის განმზადებად,
მისსა სამჰსჯავროს სიმართლით განცხადებად,
და ერთად ჩემით სამებისა დიდებად.

აწ და უკუნისამდე!
ამინ.

* აღონაჲ სახელი არს მჰხოლოდ ღმრთისა შესაბამი; ებრაელთა ენისა ლექსია და ითარგმანების ესრეთ: უფალი არს.

ჭვიდისა მამისა ჩუხნისა და სოფლის განმანათ-
ლებელისა იმრ-არხისა დიდისა ვასილისადმი.

5.

ვასილის დიდსა, მღუდელთ-მთავარს დიდებულსა,
სასწაულთ-ყოფად ნიჭთა მიმადლებულსა,
ანგელოსთ-მიერ თვსად შეწყნარებულსა,
ღირსთ-მამათაგან წმიდად აღსარებულსა,
ბოთხოვ შემავედრო ღმერთსა ბანკაცებულსა.

ბ.

შენ, რომელიცა იყავ კელის აღმპყრობელ
ჭერიცთა, ობოლთა და მათთვის შუა-მჰსდგომელ,
მერ პოენად მათდა კმა-ყოფისა არ-მწყრომელ,
თვსის სამწყსოსთვის მჰკნედ და ღუაწლითა მშრომელ,
მომჰხედე ცოდვლს, ვინა ვიქმენ ქრტ-მძრომელ.

ბ.

რომელი სნეულთ საკმართა უმზადებდი,
შძლოურთ-საპყართად მისლვას არა ჰრიდებდი,
ბუამისა წყლოულთა წამალთა ზე ადებდი,
სულოთა სიწმიდით დაცუად უქადაგებდი,
ხოლო შემცდართა გზათა წრფელთა აგებდი.

დ.

მე მრავალთ მენებელთ ჭამადთა მგემებელი,
სნეულ-უძლოური, შენი მეძიებელი,
ვინ ხარ მარადის ღმერთისა მადიდებელი,
ბანკურნე მეცა, ჰყავ საქმე საქებელი.
ვასილი დიდო, მიირთუ სავედრებელი!

მ.

აწ შეივედრე ჩემი კეთილი შვეა,
 მხართჱ შუალს მისი ლოცუა, ცრემლთ თხევა,
 არ მოაკლო მას მისი მადლი, კურთხევა,
 არცა მისდამი მოლტოლოვისა თხოვ-ჩუცვა,
 და აღირსო მას ცხებულისა ფერკთ მთხუცვა,

გ.

შმრჩობლენ წელნი დიდების მეტყუტლებად,
 უფლისა ღმრთისა დაუცადებლად ქებად,
 მკსის და ჩემის მისდა გზის განმზადებად,
 წინაშე მისსა სიმართლით განცხადებად,
 და ერთად ჩემით ღმრთაებისა დიდებად.

აწ და უკუნისამდე.
 ამინ.

წმიდისა მამისა ჩუხნისა და სოფლის განმანათლებელისა იერ-არხისა ბრიგორი ღმრთის
გეტყუსლისადმი.

ა.

მღუდელთა-მთავარსა, ბრიგორის ღმრთის გმეტყუსლსა,
შეგწირავ ქებას საქმე კეთილით ქუსლსა,
შძლოურთა შემწეს, დავრდომილთა მწვეველსა,
ლოცვითა თვისით ეშმაკთ მათებ-მსრუსლსა,
ბლოც მვედრი შენი, შემავედრო კაცთ მჰქსნელსა.

ბ.

მიემართოთ, სულო, ბრიგორის ღმრთის-გმეტყუსლსა,
სრემლთ-დამოთხევით მისდა ვიპრობდეთ ხელსა,
მსთხოვოთ სიმდაბლით კრძალულებისა მკუსლსა,
ბლანაკთ უპოვართ და მონანულთა მწესა.
მრწამს მეოხებით განგვარინებს ცეცხლს მწუსლსა.

გ.

მზრახვო მარადის წმიდისა სამებისა,
მისმინე ცოდვლს კმა მწარედ გოდებისა,
შედრწუნვებისა ალი გულს მედებისა,
სამჰსჯავროსა მას ყოველთა მკუდართ კრებისა,
ნუ მყოფ მე ღირსად მარჯუსნით განჰხუსებისა.

დ.

შღირსად ვითხოვეთ შენ მიერ წყალობასა,
რომელი მარად უძღენი ღმერთს გალობასა,
ზანგაძლიერო ცად მიმართ გგზავრობასა,

ამით აწბილო ჩუჲსთ მტერთა მძლავრობასა,
და განგუარინო მათ მაცდურთ მზაკრობასა.

ქ•

აწ შემოგვედრებ ჩემსა ფერცხალს მეფასა,
რათა მოჰხედო მისსა ცრემლთა თხევასა,
არა მოაკლო ღმერთ-მამის კურთხევასა,
არცა მისდამი მიმართვსა ჩუჲსვასა,
და ღირს-ჰყო იგი იესოს ფერკთ მთხუჲვასა.

ღ•

ზანუგრძენ დღენი სიწმიდით ლალადებად,
საბაოთ ღმრთისა სამარადისოდ ქებად,
თჲსის და ჩემის მისდა გზის განმზადებად,
წანაშე მისსა სიმართლით განცხადებად,
და ერთად ჩემით ღმერთთა ღმრთისა დიდებად.

აწ და უკუნისამდე!

ამინ.

წმიდისა მამისა ჩუინისა და სოფლის განმანათლემ-
ბელისა იმრ-არხისა იოანემ ოქროპირისადმი.

ა.

სოფლისა ნათელს იოანნ-ოქროპირსა,
სიტყუსა ღმრთისა საყუარლ-სათნოს საყვრსა,
სიბრძნითა საღმრთოთ ქუცუნისა განმკვირსა,
ბთხოვ განმარიდო ცოდვსა მწიკუტლსა, მწვრსა,
და დამკსნა ლოცვთ საუკუნოსა ჭირსა.

ბ.

თხოვად ესე აღმისრულე ცოდვლსა,
აღმოსაველეთის ეკკლესიისა წილსა,
დაიდევ მკერდსა, ზენაათ განწმენდილსა,
მიბთხოვე ღმრთისგან შენდობა უძღებს შეილსა,
და დამამკვდრე სუფევისა მას მტილსა.

გ.

ნუ შეუტრაცხ-მყოფ მარად შენსა მოსავესა,
ვის მწყემსთ-მთაფრობის სამოსელი გმოსავესა,
ოქროსა პირსა, იოანნეს მკვმოსანსა,
ბლოც მსხუტრპლად მიმართუ პირმშოს პორფიროსანსა,
იესოს ტკბილსა, მამასთან საყდროსანსა.

დ.

თხოვასა შენსა ასრულებს იგი მარად,
ვინადგან გიცის სული წმიდისა ქნარად,
მონანულთათვს მეოხად დაუწყნარად.
ჰყავ ვედრი შენი ჩემთვს სარგო საკმარად,
და ნუ თავს იღებ, რათა ვჰმთე დაუმტკბარად.

ქ.

აწ შეივედრეთ ჩემი მეუღლა მევა.

შეაწყნარე ღმერთს მისი ცხელთ ცრემლთა თხევა,
მოჰფინე ლოცვთ მისი მადლი, კურთხევა,
ბანუმრჩობლე მას მისდა ვედრების ჩუჲსვა,
და აღირსეცა იესოს ფერკთა მთხუჲსვა.

ჰ.

ბანუგრძენ ღღენი შეურყეველად გებად,
მოწყალის ღმრთისა დიდების მეტყუჲსლებად,
თჲსის და ჩემის მისდა გზის განმზადებად,
წინაშე მისსა სიმართლით განცხადებად,
და ერთად ჩემით ღღე-ღამ მისსა დიდებად.

აწ და უკუნისამდე!
ამინ.

— ლეონტი —

ერთად სამთა მათ სოფლისა განმანათლებელთა
წმიდათა იმრ-არხთა—დიდის ვასილისა, გრიგორი
ღვთის მმბჰჰველისა და იოანე ოძროპირისაღვი.

ს.

დიდ მღუდელთ-მთავარო წმიდისა სამებისა,
ისმინეთ კენესა ჩემისა ვაებისა,
თქუენგან მწე-ქმნილი არ ოდესმე წყმდებისა,
თქუენითა ლოცვთ თქუენთანა ეგებისა,
დიდებად ღმრთისა და ყოველთ წმიდებისა.

ბ.

მოკუდაეთა შორის ნამყოფ და აწმყოფ,
არ ვინ პოენილან ჩემებრ კეთილთა მგმომ,
ხედ განმჰკმარ კენეშ, ნაყოფთა არა მჰხმომ,
მომიმოწყალეთ ღმერთი ყოველთად მჰსკმომ,
და გვეუბნით მტკიცედ მისსა მცნებაზედ მჰსდგმომ.

გ.

ხოლო თქუენისა მეოხების მთხოველსა,
თქსთ ურიცხვთ ცოდუათ შეძრწუნვებით მჰკსოველსა,
საღმრთოს ნათლის წილ სიბნელისა მპოველსა,
მინ ულოცვედით თქუენდა მჰსრბოლსა ყოველსა,
შთხოვეთ დაჰკსნა მისგან ღმერთსა ცხოველსა.

დ.

რომელ მომჰხედოს ცოდვლს კაცთ-მოყუარებით,
და მომიტყევოს უღირსსა მოწყალებით,
მაგოს თქუენს ახლოს თქსად დიდებად შეგებით,

არ დაჰსცხრებოდეს ენაჲ ჩემი ქებით,
მის თაყუანებით დიდების მეტყუტსლებით.

ჟ.

აწ შეივედრეთ ჩემი მემცხედრე შვეა,
და მითუალეთ მისი ცრემლთ გარდმოთხევა,
ათანაშემწეთ თქუტსნი მადლი კუროთხევა,
ზანუმრავლეთ მას თქუტსნი დიდების ჩუტსვა,
და მოუგეთცა ღმრთისა კუარცხლობეკთა მთხუტსვა.

შ.

ზანუგრძეთ დღენი მარად ღმობით ვედრებად,
ზეცათ მეუფის გულ-მუსრვით მეტყუტსლებად,
თვისის და ჩემის მისდა გზის განმზადებად,
წინაშე მისსა სიმართლით განცხადებად,
და ერთად ჩემით მის მჰხოლოსა დიდებად.

აწ და უკუნისამდე!

ამინ.

წმიდისა მამისა ჩუხენისა და საკვირველთ-მმოქ-
მედისა ნიკოლოზისაღჳი.

ა.

მირლიკის ქალაქს პატარს შინა შობილსა,
ჟრმას, უფროს მოკუცთ კეთილით შემკობილსა,
თჳსისა ბიძის სატროფოს, არა გმობილსა,
ბანგებით მისგან სამწყემს-მთაეროდ ცნობილსა,
შეგივრდები შენ, წმიდათ მამათ ძმობილსა.

ბ.

შენ, ღმრთისა სათნოს წმიდას ნიკოლოზსა,
რომელიცა მან მადლით თჳსით შეგმოსა,
ბლოცავ ვედრებით ნაყოფებრ ნიჭთა მჰსხმოსა,
მომჰხედე უღირსს, შენდამი სულთქმით მჰკმოსა,
მრავლად მცოდნესლსა, შენანებისა მემოსა.

გ.

რომელი ზღუათა და კველთა ზედ მავალთა,
ჰსცემდი შეწვენას შენდა მთხოვთა მრავალთა,
მმეცნო ზრახუათა მდაბალთა და მთაერთა,
ნუცა მე დამიჰკჳ შენის სასმენლის კართა,
და ღირს-მყავ ხუტდრსა ხუთთა ბრძენთ ქალწულ-ქალთა.

დ.

ბერწამს სასწაულნი შენნი ჰქმარიტებით;
უკეთუ ცოდვილთ არ გვექმნები რიდებით,
და გვიმეოხებ სად და ვითარც ვიდებით—
რამეთუ მის ძლით სრულად განვიწმინდებით—
და ვიქმნებითცა მჰკსენნი შენნი ღიდებით.

კ.

აწ წარმოგიდგენ ჩემსა წევრსა მეფასა,
რათა მოჰხედო მისსა ცრემლთა თხევასა,
არ განაშორო მისდა ქების კმევასა,
არცა მისდამი ვედრებისა ჩუტვასა,
და ღირს-ჰყო იგი ცხებულის ფერკთ მთხუტვასა.

გ.

ზანუგრძენ ღღენი სიწრფელით ღაღადებად,
შუკდავის შამის დაუღუმებლივ ქებად,
თუსის და ჩემის მისდა გზის განშაღებად,
წინაშე მისსა სიმართლით განცხადებად,
და ერთად ჩემით მკუდრეთით აღმჰსდგრის ღიღებად.
აწ და უკუწისამდე!
ამინ.

მთხოველი ყოველთა ნაყოთა და აწყოთადვი.

ბუნებით ვალთა აღრითუტ გარდამჰკდელოთა,
მსრეთუტ კუალად ქუტყანას-ზედა მჰსლუტსლოთა,
ნუ უკუტ აწცა ჩემდამო ძვრის მცუტსლოთა,
შვეღრი ქმნად ჩემდა საქმეთა საქებელთა,
მოტევებითა, ვის რა ვჰსცოდე ყოველოთა.

წინაშე ღმრთისა ვჰსწერ ამას გულით წრფელით,
ძვრთ უემამთხუტველთ ჩემსა ენით, ან კელით,
შუტევებ ყოველთ გრძნობითა მართლ და მრთელით.
მთხოველი ნაცულის მათთაგან, ცრემლთა ღღენით
ამას ვღაღადებ გონებით სიტყვერით.

ლექსთაკონა

ა.

ანასდად ანუ ანაზდად უც-
ხად, ძაღუ, მსწრაფელ.

ალაღმა ხელთ-ქმნილი კერ-
პი.

ალმსთობა ადრე ასწრაფება,
საქმის დასწრება.

ალტყინება ძლიერი აღ-
გზნება.

ალკემა (აღსმა) ჰირის გა-
ღება.

ალჰკლა (აღსდა) საფარვე-
ლად აღება. აღჰხედ სა-
ფარველად აიღე.

ალკრთობა ბრწყინვალება,
სხივოსნობა.

აჯა ვედრება.

ბ.

ბელზებუღი ეშმაკთ-მთავა-
რი (სახ. მათ. იბ., კდ.),
დედალი ეშმაკი.

ბრყვილი მწიკუღიანი, უწ-
მინდური.

გ.

გაგარება გაკუღურება, გა-
ტყიურება.

განერღომა მოცილება.

განკრძალვა დატვა, შენა-
ხვა, შემონახვა.

განძებისა (გვ. 17) განძე-
უებისა.

განწონა (განწონება) გაგ-
მეჩა, შიგ გაჩნა.

II

განაკიდი გამოჩინებული ,
 გაგდებული, განდევნილი.
 განრინება დასსსა, განშო-
 რება, გადაყენება.
 განუპხრწნელი დაუშლელი,
 დაუნაწილებელი, უმანკო,
 უბიწო.
 გაუვლენელი ან შეუწყნა-
 რებელი.

განჰკდა განდევნა, განძეგება.
 განხმა (განასუქნ) გაღება.
 გვემა ტემა.
 გვლარძნილი (ღვლარძნი-
 ლი, ღვლარძნილი) კლ-
 კნილი, დაგრესილი.

დ.

დაერდომილი დაცემული.
 დამანასეს გამაცრუდეს, ანა
 კეთილად შექმნეს.

დილეგი საზერობილე.

ე.

ემპლასტრა მალამო.
 ემმანუილ (ემმანუელ) ჩემ-
 თანა ღმერთი.

ეტლი ვაწსკუჭლავი, ჰლანკ-
 ტა. ეტლის თვალის-და-
 კვრა ბედის მოწევას ჰნი-
 შნავს.

ვ.

ვანი სადგომი
 ვერჩილი ვმონებდი.

ვინაღვან წადგან

თ.

თნება ანუ თნევა ერთის
 ჰირისგან მეორესი სია-
 მოვნება; მთნავს მესია-

მოვნება, მნებავს, მომ-
 წონს.

ი.

ივერია, იბერია ესრე უწოდეს რომელსა სსქართველას. ეს სსსელ-წოდება მიღებულ იქმნა ოფიციალურად ქართლ-კახეთის მეორე მეფე ერეკლესაგან, იმერთა მეფის ხალაქმის პირველისაგან, გურიის მთავრის სვიმეონ გარდანიძე - გურიელისაგან და სამეგრელოს მთავრის გრიგოლ დადიანისაგან, რომცა ესენი, ერეკლის

მწე-მოასრეკლობით, ურთიერთ-შორის შეიკრნენ სუდ დასსმითი და მოკერები-თი სავით. ივერიასვე სმარობს საქართველოს მაგიერად ისტორიკოსი თეიმურაზ ბატონიშვილი.

იერიქო იერიქანი — ქალაქი ძველი აღთქმის დროინდელის ურასტანისა. იქცევისი მობრუნავი.

კ.

კაწახი უმწიფარი. კრძალულება თავის შემოკავება, მოწიწება. კუარცხლობეი საყდართა

კვდომარის ფერსთა სადგმელი სარისსი, კ. დ-საფესური.

ლ.

ლიქენა (ლიქნა), დაუწყება, პირში ქება

ლმობა ტვივილი.

მ.

მამონა დმერთი სიმდიდრისა; უსამართლოდ მოკუბული სიმდიდრე. მანკი ცოდვა, ბიწი, ვნება რაჟმე დაშთომილი.

მარტვრი მოწამე; ყრმა. მეძვი უქმრო ბოზი ქალი. მესსია, უფლის ცხებული, მღსნანებელი, ქრისტე.

მთიები ცისკრის კარსკუჭლას-
კი; განმანათლებელი.

მიმადლებული ღირსი,
მაღალ-მინიჭებული; მიმა-
დლებული სძალი —
ღვთის-მშობელზედ იტ-
ყვან.

მიმოგერემა მიმოგდება, მი-
მოჩყვას.

მიხმა (მისჩმა) წაღება, მი-
ღება; მიმინჩამს სულისა
წაიღებს ჩემს სულსა.

მიჰკლამა წილად რგება;
შეგნება.

მკლოვანი უძლეური, სუსტი,
მოკუჭდავი.

მმუქრი დამუჭრებული.

მომყმარი ძლეურ მომშეუ-
ლი.

მოგვი კარსკუჭლავთ მრიც-
სკელი, გრძნეული.

მოსავი იმედნეული ღვთისა.
მლობელი გულტიკანეუ-
ლი.

მქადველი ვინც იჭადის.
მქისი დამუსვილი, ხორკ-
ლიანი; მოუხეშელი.

მქლოველი (ქლოკელი) გა-
მოქმდიებული.

მყოობადი (მყოზადი) მომა-
ვალი დრო.

მძათრი ძლეური მოუგლებ-
ლად, მძეცრი.

მწკალტე (მწალტე) მწარ-
მყავე.

მკრელი სენებთ მომჩენი.
მკმილაღი ღამის დარჯჯა.

მჰსხემი უძკვიდროთა და
სსვათა ადვილებში აღზ-
რდილი და ადრე წარმა-
ვალი; მგზავრი.

ბ.

ნაყოფიანი გაუმაძღარი, მუ-
ცელ-სვავა.

ნებსით თავის აღჩქვიათა
და ნებით.

ო.

ოტება გადახეწა, გაჭტევა,
განდევნა; იოტენ ჩვენ-
გან განდევნე ჩვენგან.

რ.

რწყმა (ჭწყყამს) მანის და-
დგმა.

ს.

საფანე დასასადგურებელი,
თავშესათარი.

საყდარი კეკელისა; ტახტი.
საყუდელი ნაკთა და სო-
მადთა თავშესათარი.

სახიერი მადლიანი სახის
პატრონი. მოძღვარი
სახიერი იესო ქრისტესა,
რომლის სახიერება არს
ჭეშმარიტი, შეწყობილი

სიძირთლესა, სიბრძნესა
და ძლიერებასთან.

საკივი რკინისაგან გაკეთ-
ბული საყელო ანუ მუხ-
რუჭი, რომელსაც კისერ-
ზე შემოაცმეკდენ და მითი
ახამდენ საპურობილში
მსხდომთ.

სინმო ზრქელი და სშირი
ღრუბელი ანუ ნისლი.

ტ.

ტალა (-ნი) მოგზაურთ და-
რჩა ღამით.

ტყება (ტყუება) თავს-ტემა.

უ.

უაღრესი საქმით უნამეტ-
ნაკესი, უფრო საყურად-
ღებო.

უბაღო ცუდი, ავი, დაბა-
ლი, ფლიდი.

უბადრუკი შეპურობილი
ყოველთა შესაწყობელთა

გარემოებათაგან, უბედუ-
რი.

უბრყვილო უმწიკულო, წმი-
და.

ულმობელი უწყალო, გულ-
ქვა.

ურვა მძიმე მწყურება.

უოკპნო დაუბოლოებელი.
უტყვება სიმუნჯე.

უსახური კეთილის უმოქმე-
დო; დიდად უშნო.

ფ.

ფერცხალი გვერდი; გვერ-
დის წიბო.

ქ.

ქენება სვეწნა, კვდრება.

ქენჯნა გარჯას; გაგლეჯას.

შ.

შარავანდი, შარავანდელი
სამეფო გვირგვინი; მზის
სხივის ძლიერება.

შევრდომა თავუჯანებით და-
მონაგება ვისმესადმი, ორი-
საგ მუხლით დანოქება.

შეჰსწებების უგუწობილდების.
შეფქტა (შეგჭოჭკავ) დანაცრე-
ბა, წკლილად დაღეწვა.

შედრწუნება შიშით ათრ-
თოლება.

კ.

კლა სენებთ მოწინა; ავი-
და; დარქმევა.

კელი მაჯას წინათი; გაგი-
ყებუდი, შმაგი.

კელმწიფება **ВЛАСТЬ**.

ჯ.

ჯმნა ხელის ალება, გამოც-
ლა, უარისყოფა.

შესასწავლებელი ცდომილებანი

ბპ.	პწკარი	ქვემოდაძ:	დაიბუჭდა:	უნდა:		
7	—	—	1	—	ევარდნილს	შევარდნილს
16	—	—	3	—	დამცემელსა,	დამცემელსა?
18	—	—	5	—	ჰასაკით	ჰასაკით
18	—	—	5	—	მაღალსა,	მაღალსა
41	—	—	20	—	მომწვევო,	მომწვევო,
72	—	—	16	—	მვარველსა	მვარველსა
76	—	—	17	—	მონიჭებულნი	მონიჭებულნი

.....

894.63

3 298

